

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.
Γ. Μ. ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΝΕΟΝ ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

- Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
- Ἐν τῷ ἑσωτερικῷ » 22.
- » » ἑξωτερικῷ » 25.
- Ἐξ ἄμηνος ἀπαράδεικτος.

Μέχρι 15 γραμμῶν Φρ. 60
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς » 20.
Ἄνω τῶν 15 γραμμῶν κατ' ἀ-
ποκοπὴν.

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
«Σεραπείου» πεμπόμενα χειρό-
γραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Δι' αἰτήσεις ἀπευθυντέον
Journal Grec «SERAPEUM»
Alexandrie (Egypte).

Τεύχος 52.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

4 Νοεμβρίου.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ.

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ ὥρας 14. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Τοξότην. — Σελήνης πρῶτον τέ-
ταρτον εἰς τὰς 6. — Πανσέλ. 13. — Τελευτ. τέταρτον 20. — Νέα σελ. 23.

1 Δευτ.	Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων.	15 Δευτ.	Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ Ἀδίδου τῶν μαρτύρων. Ἀσχεταὶ ἡ νηστεία τῶν Χριστουγένν.
2 Τρίτ.	Ἀκινδύνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 70 μαρτύρων.	16 Τ.β.	Ματθαίου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἐθαγγελιστοῦ.
3 Τετ.	Ἀεφίμᾳ μάρτυρος.	17 Τετ.	Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας.
4 Πέμ.	Ἰωαννικοῦ μεγαλομάρ. καὶ Νικάνδρου καὶ Ἐρμαίου ἱερομάρτυρος.	18 Πέμ.	Πλάτωνος καὶ Ἐρμανοῦ τῶν μαρτύρων.
5 Παρ.	Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης τῶν μαρτύρων.	19 Παρ.	Ἀβδίου τοῦ προφήτου καὶ Βαρλαάμ μάρτυρος.
6 Σάβ.	Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.	20 Σάβ.	Γρηγορίου τοῦ Δεκαπόλιτου καὶ Πράκλου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
7 Κυρ.	Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτ. καὶ Λαζάρου τοῦ θαυματουργοῦ.	21 Κυρ.	Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Ἀργία.
8 Δευτ.	Ἡ σύναξις Μιχαὴλ τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων Ἀργ.	22 Δευτ.	Φιλίμμωνος, τῶν σὺν αὐτῷ ἀποστόλων καὶ Κελλίας μάρτυρος.
9 Τρίτ.	Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου μαρτ. καὶ Ματρώνης τῆς ὁσίας.	23 Τρίτ.	Γρηγορίου ἐπισκ. Ἀκραγαντινῶν καὶ Ἀμφιλόχου Κωνσταντινουπόλεως.
10 Τετ.	Ὀλυμπᾶ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἀποστόλων καὶ Ὁρέστου μάρτυρος.	24 Τετ.	Κλήμεντος Πάπα Ρώμης καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρείας.
11 Πέμ.	Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου μαρτύρων.	25 Πέμ.	Λικατερίνης μεγαλομάρτυρος καὶ Μερκουρίου μάρτυρος. Ἀργία.
12 Παρ.	Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος καὶ Νεΐλου τοῦ ὁσίου.	26 Παρ.	Ἄδουλου τοῦ Κιννίτου καὶ Νίκωνος μαρτύρων.
13 Σάβ.	Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως.	27 Σάβ.	Ἰακώβου Πέρσου τοῦ μεγαλομάρτυρος.
14 Κυρ.	Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου. Ἀργία.	28 Κυρ.	Στεφάνου τοῦ νέου καὶ Βιρηνάρχου μαρτύρος.
		29 Δευτ.	Παραμόνου καὶ Φιλομένου τῶν μαρτύρων.
		30 Τρίτ.	Ἀνδρίου τοῦ πρωτοκλήτου Ἀποστόλου. Ἀργία.

F. du BOISGODEY.

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Έκ του γαλλικού.)

Υπό Γ. Μ. Κ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Οὕτως ἐξάξαντες τὸ συμπέρασμα των, ἐπέβησαν ἀμφότεροι τῆς ἀμαξοστοιχίας, καὶ ἀπῆλθον ἵνα διημερεύσωσι παρά τῷ κόμητι. Ἡ σπουδαία ἀγγελία, ἣν ἐκόμισαν, ἐγένετο ἀποδεκτή μετὰ παραφόρου χαρᾶς ὑπὸ τοῦ Μωγάρ, ὅστις πρῶτην ἤδη φερόμεν ἀπὸ τῆς τοῦ Ἐρσλάν ἐξαφάνιστος, ἠσθάνθη ἐαυτὸν ἐξησφαλισμένον ἀπέναντι τῶν τρομερῶν πιθανοτήτων, αἱ μετὰ φόβου ἀνέμενον.

Ἡ Μαγδαληνὴ, ἐκπεπληγμένη ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ Γούη, φειδωλοτέρου τῆς παρελθούσης καὶ περιοριστικωτέρου πρὸς αὐτήν, κατελήθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐντετυπωμένης εὐχαριστήσεως, τῆς ὁποίας ὅμως ἠδυνάτει νὰ μαντεύσῃ τὸ αἶτιον, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου τῆς ἐθεώρει ἑαυτὴν ὡς χήραν.

Ἡ χαρὰ ἐστὶ μεταδοτικὴ, ὡς τὴν θλίψιν.

Ἡ Κυρία Πουὐγκαρώ, ἦτρον ἐπιδεικτικῆ τοῦ ἐξιδέλου τῆς, ἦν ὅμως κατευχαρισμένη ὡσαύτως ὡς ἐκεῖνον, διότι ἐγίνωσκεν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἐξ ἧς οὐδὲν ἀγαθὸν ἀπεξεδέχετο· ὁ δὲ θάνατος τοῦ κκοδαίμονος συζύγου τῆς δεσποινίδος Μωγάρ ἀνεκούφιζεν αὐτὴν ἀπὸ σπουδαίας ἀνησυχίας.

Ἐπὶ μακρὸν παρέμειναν ἐν τῷ γεύματι. Ὁ Σουκαρριέρ συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ τέρψῃ τοὺς ὀμοτραπέζους του, καὶ τὸ κατώρθωσεν. Ἄν μὴ ὑπῆρχε τὸ πένθος, τὸ ὑπὸ τῆς Μαγδαληνῆς φερόμενον, ἀλλ' ὑπὸ ταύτης καὶ μόνης, τοῦ κόμητος καὶ τῆς μαρκησίας κρι-

νάντων εὐλογον νὰ μὴ τὸ ἀναλάβωσιν, οὐδὲν ἀνεμίμησε τὸ ἐπὶ πάντων ἐκείνων ἐνσκήψαν ἐσχάτως δυσύχημα.

Μετὰ τὸ γεῦμα κατῆλθον ἐν τῷ κήπῳ, ἵνα ἀπολαύσωσι τῆς δρόσου ὠραίας ἐαρινῆς ἐσπέρας.

Ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ τοῦ Γούη συνδιελέγοντο ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὁ Μωγάρ καὶ ὁ Σουκαρριέρ ἐκάπνιζον, ἡ δὲ μαρκησία ἔπιπε τέτοιον.

— Τέκνα μου, εἶπεν αἰφνης αὕτη, κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ ὑπάγητε καὶ μοι φέρετε τὸ σάλιον μου, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐλησμονήσα ἐπάνω εἰς ἕν θορυβίον, ἐκεῖ πέραν, μέσθ εἰς τὸ μικρὸν δάσος, τὸ ὄπισθεν τῆς οἰκίας. Μαγδαληνὴ, σὺ ἤξεύρεις ποῦ θὰ τὸ εὔρης, ὁ δὲ Γούης θὰ μοι τὸ φέρῃ.

Οἱ δύο νέοι οὐδὲν ἐζήτησαν κρείττον τῆς ἀπομονώσεως· ἀμα δ' ἐγένοντο ἄφαντοι κατὰ τὴν καμπὴν δασοστοιχίας, ἡ Κυρία Πουὐγκαρώ εἶπεν ἀνακινούσα τὴν κεφαλὴν :

— Ἡξεύρατε, φίλτατέ μοι Σουκαρριέρ, ὅτι ὁ ἀνεψιός σας εἶναι παράδοξος νέος!

— Τί λοιπὸν ἔχει τὸ τοσοῦτον παράδοξον, φίλτατη μαρκησία; ἠρώτησεν ὁ θεῖος.

— Ἐχει... ὅτι γράφεται, ὡς ἀνεμολογεῖται, πρὸς πάντας τοὺς ἀνέμους, ὅσοι πνέουσι. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἠρᾶτο τῆς μικρᾶς ἀνεψιάς μου. Ἐνεθάρρουν αὐτὸν ἐν τῇ ἀξιοπαίει προθέσει τοῦ νὰ τὴν νυμφευθῇ· μοι ὠρκίζετο δ' ὅτι ὁ γάμος ἐκεῖνος ἤθελεν ἐκπληρώσει πάσας τὰς εὐχὰς του. Κατόπιν τούτων, ἐξαίφνης μίαν πρωτὴν γίνεται ἄφαντος. Ὁ κύριος προσεβλήθη, διότι δὲν ὑπεδέχθη ἀριστὰ ἐνθέρμως παρὰ τοῦ Μωγάρ... ὅστις ὁμολογᾷ ὅτι ἔσχεν ἄδικον προσεγεχθεῖς ψυχρῶς. Τότε δὲ ὁ κύριος ρίπτεται κατακέφαλα εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν κορῶν τοῦ συρροῦ. Ἐνῶ λοιπὸν ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀπώλειαν, ὁ Μωγάρ ὑπανδρεύει τὴν θυγατέρα του. Διακρητύτω ὅμως ὅτι θὰ ἐπραττε καλλίτερον ἂν δὲν τὴν ἔρριπεν ἐν

ταῖς ἀγκάλαις ἐνὸς τυχοδιώκτου. Ἄλλ' ἵνα εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠδύνατο ἐπίσης νὰ περιμένη ἕως οὗ ὁ Γούης εὐαρεστηθῇ νὰ βελτιωθῇ.

— Καταδικάζω πάντα ταῦτα, μαρκησία, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω ποῦ θὰ καταλήξῃτε.

— Εἰς τὸ νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν τὴν φερόμεν ταύτην ἢ μετάνοιά του ἦναι εὐλακρῆς. Ὁ ἄσωτος υἱὸς ἐπανῆλθε μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλ' οὐδὲν μοι διαβεβαίωσεν ὅτι ἡμέραν τινα πάλιν δὲν θ' ἀποδράσῃ, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς παρισίνους· αὐτοῦ βορβόρους.

— Πόθεν ἀρῆσθε τὰς τοιαύτας ἰδέας; Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶναι παράφορος ὑπὲρ τῆς Μαγδαληνῆς;

— Βλέπω ὅτι ἀπονέμει αὐτῇ ἐξειδικασμένας περιποιήσεις... τοσοῦτον δ' ἐξειδικασμένας, ὅσοι ἢ πτωχὴ νεανίς εἶναι ὅλος τεταραγμένη ἐξ αὐτῶν. Φέρεται... φέρεται ὡς εἰ ἐμελλε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς τῆς ἱερᾶς Τραπεζῆς τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα. Ἄλλ' ὑπονοῶ ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ χάσῃ ὁ διάβολος ἐκ τούτου. Ἄν ἦτο τοσοῦτον ἐρωτομανῆς, ὅσοι προσποιεῖται ὅτι εἶναι, δὲν ἤθελε σκέπτεσθαι περὶ τέρψεων, καὶ δὲν θὰ μετημφεζέτο ἵνα ὑπάγῃ εἰς χορόν.

— Συγγνώμην, φίλτατη μαρκησία, ἀλλά...

— Καὶ εἰς ποῖον χορόν! εἰς εἶδος δημοσίας πανηγύρεως, δοθείσης τῷ παρατυχόντι ὑπὸ τινος Κυρίας Διαμαντῆ. Πόθεν, ἐξήλθεν εἰς τὸ μέσον ἡ ἀρτιγενῆς αὕτη περιγικήπισσα; Ἀπὸ ἐργατικόν τι ἐμπορικόν καταστήματος, ὑποθέτω.

— Ἡ Κυρία Διαμαντῆ εἶναι σύζυγος ἐμπόρου, εἰκοσθίας ἐκατομμυριοῦχου, ἀπήνησεν ὁ Σουκαρριέρ, ἀρκεῖντως ἀμηχανῶν, διαβεβαίωσεν δ' ὑμῖν, μαρκησία, ὅτι ὑποδέχεται πολὺ ἐκλεκτὸν κόσμον. Ἀλλά... πῶς διάβολον γνωρίζετε ὅτι ὁ ἀνεψιός μου πρέσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς;

— Ἀησμονεῖτε, φίλτατέ μοι, ὅτι οἱ τοι-

οῦτοι ἄνθρωποι καταχωρίζουσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν περιγραφὴν τῶν ἑορτῶν, αἱ δίδουσι. Μνημονεῖται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προσκεκλημένων· ἔσχον δὲ τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀναγνώσω τὴν πρώτην ταύτην ὅτι ἔκ. Βωτροῦ ἔφερον ἐν τῷ χορῷ τῆς Κυρίας Διαμαντῆ λαμπρὴν σολὴν μεγιστάνος τῆς ἐποχῆς Καρόλου τοῦ Θ'. Δὲν τῷ ἔμεινεν ἄλλο πλέον, ἢ νὰ ἐνδυσθῇ ὡς νεανίσκος τῆς Αὐλῆς τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Γ'.

— Εἶναι ἀληθῆ ταῦτα; ἠρώτησεν ὁ κ. Μωγάρ συσπῶν τὰς ὄψεις.

— Ἐ! μάστιγ' εἶναι ἀληθῆ, εἶπεν ὁ θεῖος. Τί κακὸν εὐρίσκετε εἰς ταῦτα;

— Τί κακόν! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία. Διατίνομαι ὅτι εἶναι ἀνοίκειον νὰ μετημφεζήται τις ὅπως παραστῇ ἐν τῷ οἴκῳ μιᾶς παρισίνου, ὅταν οὗτος ἦναι εἰς Βωτροῦ, καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Μωγάρ διατελῇ εἰς πένθος.

— Ἐὖ πρᾶγμα εἶναι, ἐπιθύρῃσεν ὁ κόμητος, ὅτι κακῶς ἐξέλεξε τὸν καιρόν. Ὁ ἀνεψιός σου ἐγίνωσκε τὸ ἐπ' ἐμὲ ἐνσκήψαν δυστύχημα.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸ ἐγίνωσκον, ἀλλὰ μετέβην εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον.

— Ὑμεῖς, Σουκαρριέρ! Τοῦτο δὲ εἶναι ἀπὸ τὰ παράξενα. Μήπως ἦθε καὶ ὑμεῖς μετημφεζόμενοι;

— Μάλιστα, μαρκησία, εἰς ἱπποτὴν κάθοπλον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Εἶθε ὑμεῖς τότε, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐφημερίδα ἐξυμνεῖ τὸ ἀρειμάνιον ἐξωτερικὸν καὶ τὴν ὠραίαν παράστειν. Διακρίθη, λέγει ὁ ρυπαρογράφος ἐκεῖνος, κύριος τις σιδηροφρακτοῦ, ὁμοιάζων ὡς εἰ ἀπέδρα ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ μουσείου τοῦ πυροβολικοῦ. Διέγχετε τὰ συγχερητήριά μου, φίλτατε. Ὁ κακιστῆς ἄνθρωπος τοῦ συρροῦ.

— Καὶ πῶς! εἰς τὴν ἡλικίαν σου! νὰ κάμνης τώρα τοιαύτας ἀπειρισφίξας; ὑπεγόγγυσεν ὁ Μωγάρ.

— Ἀλλά, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! εἶχα καὶ

ἐγὼ τοὺς λόγους μου! Ἄν δ' ἐτίμησα διὰ τῆς παρουσίας μου τὴν ἑορτὴν τῆς Κυρίας Διαμαντῆ, σὺ ἦτο ὁ αἷτιος.

— Ἐγώ;

— Μάλισα. Ὁ σύζυγός τῆς γυναικὸς ἐκείνης εἶναι ὁ ἔμπορος, οὗτινος ἐλησμόνησας τ' ὄνομα, καὶ ὁ ὁποῖος συνέστησε τὸν Ἐστελάν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον σου. Ἐπληροφόρηθην τοῦτο παρὰ τοῦ Προυνεβώ, καὶ ἐδραξάμην τῆς πικροσυζαζομένης εὐκαιρίας ὅπως ἔλθω εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ ζαπλοῦτου ἐκείνου.

— Τότε λοιπὸν τὸν εἶδες; τί σοὶ εἶπε;

— Πράγματα οὐδὲν πλέον τὸ ἐνδιαφέρον ἔχοντα, ἀφοῦ καὶ ὁ Ἐσελάν ἀπέθανεν. Ἄλλὰ δὲν μεταμελοῦμαι ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν κ. Διαμαντῆν παρουσιάσει μου, διότι εἰς τὸν οἶκόν του συνήντησα τὸν κ. Φρεδόκ.

— Νὰ υποκρίνηται τὴν μεγάλην δέσποιναν, καὶ νὰ καλῆται Διαμαντῆ, ἐξένανξεν ἡ μαρκησία. Θεὸς μου, ποῦ θὰ καταντήσωμεν! Καὶ αὐτὸς πάλιν ὁ Φρεδόκ τί πράγμα εἶναι; Πάντες οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἔχουσιν ὀνόματα ἀλλόκοτα ἢ γελοῖα.

— Ὁ Φρεδόκ παρέσχεν ἡμῖν ἐκδούλευσιν σημαντικὴν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔδραξθητε, μαρκησία. Ἄνευ ἐκείνου, ἠθέλωμεν εἶτι πιστεύει ὅτι ὁ σύζυγός τῆς Μαγδαληνῆς θ' ἀναφηνῆ, διότι ὁ ἐν τῷ Δάσει τῆς Βουλώνης αὐτοκτονήσας δὲν ἤθελε πιθανὸν ἀναγνωρισθῆ ποτέ. Τὸ πτώμα θὰ ἔμενεν ἐν τῷ τῆς λόχμης... τίς οἶδεν ἐπὶ πόσον χρόνον! Ὁ ἄνεμος θὰ παρέσυρε τὴν ἐπιστολὴν, εἴτε ἡ βροχὴ θὰ κατέσρεφεν αὐτήν. Εἶναι ὁ Φρεδόκ οὗτος ὁ ἀπαλλάξας ἡμᾶς τῆς σπάθης τοῦ Δαμοκλέους.

— Ὅφείλω αὐτῷ εὐγνωμοσύνην, καὶ θὰ μεταβῶ βεβαίως νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἐπέφερον ὁ κ. Μωγάρ. Εἶναι σχεδὸν τῆς ἡλικίας μας, μοὶ εἶπας;

— Μικρὸν πρεσβύτερος ἡμῶν, νομίζω, ἀλλὰ φίνεται νεώτερος. Εἶμαι δὲ βεβαίως ὅτι θὰ σοὶ ἀρέσῃ. Ἐχει μορφὴν συμπαθη-

τικὴν καὶ τρόπους ἀπερίττους, οἷτινες ἀμέσως μὲ προσεῖλκυσαν.

— Εἶναι ἄνθρωπος καθὼς πρέπει, ὑποθέτω;

— Φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἀφοῦ ὁ Γούης ἦναι συνδεδεμένος μετ' αὐτοῦ.

— Καὶ θὰ ἔχη βέβαια περιουσίαν;

— Νομίζω. Ὁ Γούης μοὶ διηγήθη ὅτι ἐδάνειζε χρήματα πρὸς πάντας τοὺς νεαροὺς φίλους του τῆς λέσχης.

— Θὰ διήγεν ἄλλοτε τὸν αὐτὸν μὲ ἡμᾶς βίον, καὶ ἀπορῶ πῶς νὰ μὴ τὸν συναντήσωμεν.

— Ἀλλά... δὲν ὑποθέτω ὅτι ἔζησε πάντα ἐν Παρίσιος. Ὁ ἀνεψιός μου μόλις πρὸς τριῶν ἐτῶν τὸν γνωρίζει. Ἐπειτα ἐγὼ μὲν ἀπὸ δεκαοκταετίας ἀπεσύρθη ἐν τὴν ἐπαρχίαν, σὺ δ' ἐπὶ μακρὸν διέμεινας ἐν Ἀμερικῇ, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπανόδου σου διήξες βίον μᾶλλον μεμονωμένον. Ὡς ἀκούοντες εὐεξήγητον εἶναι ὅτι δὲν ἠκούσαμεν νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ.

— Οὐτ' ἐγὼ ἠκουσά τι ποτὲ περὶ αὐτοῦ, εἶπεν ἡ Κυρία Πουύγκαρῶ, ἐγὼ μάλιστα, ἥτις πρὸς τριάκοντα ἐτῶν δὲν μετακινήθη τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Γουλιέλμου, καὶ γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους τῆς σφαίρας μου. Ἄν ὁ Φρεδόκ οὗτος ἦν τῶν τῆς ἡμετέρας, τ' ὄνομά του βεβαίως ἤθελεν ἀφιχθῆ μέχρις ἐμοῦ.

— Ἐ! λοιπὸν δὲν εἶναι μὲν ἐκ τῶν τῆς ἡμετέρας, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι. Οἱ Παρίσιοι δὲν ἀπαρτίζονται καθ' ὅλοκληρίαν ἐκ τοῦ προαστείου Ἀγ. Γερμανοῦ, ἀγαπητῆ μαρκησία.

— Φίλε Σουκαριέρ, δὲν διαμφισθητῶ περὶ τῶν προσόντων τοῦ ἡμετέρου Φρεδόκ. Μόνον δὲ πρὶν ἢ συνδέσω νέας σχέσεις, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω μετὰ τίνος σχετίζομαι. Ὁ Μωγάρ θὰ πράξῃ ἄριστα νὰ μεταβῆ καὶ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριον ἐκεῖνον, ἀλλὰ, τὸ κατ' ἐμὲ, προτιμῶ νὰ μὴ ἔλθῃ αὐτὸς ἐδῶ. Ὅποιος καὶ εἰς τὸ κουρκοῦτι, φυσᾶ καὶ τὸ

γιοῦρτι. Ἐάν ὁ ἐντιμος ἐξάδελφός μου προέβαινε μετὰ μείζονος περισκέψεως, δὲν ἤθελε συνδεθῆ μετὰ γαμβροῦ ὑπόπτου.

— Ἀκούοντως ἐτιμωρήθην διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν μου, καὶ εἶναι τοῦλάχιστον ἀνωρελὲς νὰ μοὶ κατηγορῆτε διὰ ταύτην, εἶπε μετὰ δυσθυμίας ὁ κόμης.

— Τσοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον τὸ κακὸν ἐπανωρθώθη, προσέθηκεν ὁ Σουκαριέρ.

— Τί ἀποκαλεῖτε ἐπανόρθωσιν! ἀνεκράξεν ἡ μαρκησία. Νομίζετε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ἐσελάν θὰ φιμώσῃ τὰς ἀνὰ τὴν πόλιν διατρεχούσας κακολογίας; Ἡ Μαγδαληνὴ, λίαν εὐτυχῶς εἶναι χήρῃ, ἀλλ' οὐδέποτε λησμονηθήσεται ὅτι συνεζεύχθη μετὰ κλέπτου.

— Μαρκησία! δι' ὄνομα Θεοῦ!

— Εἶμαι, φίλτατέ μοι, ἐβδομηκοντοῦτις, ὅθεν δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι φρονῶ Ὁ Μωγάρ προσηνήχθη μετ' ἀνηκούστου ἀπερισκεψίας, εὐρίσκα δ' ὅτι παρηγορεῖται μετ' εὐκολίας κάπως πέραν τῆς δεούσης διὰ τὰ δυσυχήματα τῆς θυγατρὸς του. Περὶ δὲ τοῦ ἀνεψιοῦ σας, θὰ κατευχρητηθῶ ἂν ἡ Μαγδαληνὴ γείνη σύζυγός του ἐπιθυμῶ ὄμως νὰ παρασχῇ ἐχέγγυα περὶ ἐαυτοῦ. Ἐγγυᾶσθε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐκείνου; Δύνασθε νὰ δοκιμηθῆτε ὅτι δικαστικῶς παρητήθη τοῦ ἄρματος τοῦ διαβόλου;

— Τὸ ὁμῶς. Καὶ δὲν προσπαθεῖ ἄλλο τι ἢ πῶς νὰ τὸ ἀποδείξῃ, ἐρχόμενος νὰ ἐγκαταστῆ ἐν Βρετάνῃ, ὅπου σκοπῶ νὰ σά; παραλάβω πάντας, ὡς καὶ ἡμᾶς ἐπίσης, κυρία.

— Περὶ ἐμοῦ θὰ ἴδωμεν. Οὐδεμίαν αἰσθάνομαι ἔρπαιον νὰ καταλίπω τὸ οἰκημῶ μου, ὅπως κατοικήσω τὴν ἀρχαίαν ἀρχοντικὴν ἐπαυλίαν σας, ἐνθα, εἶμι βεβαίως, θὰ κάμνῃ ψῦχος σκυλίτικον... Στοίχηματίζω ὅτι περικυκλοῦται ὑπὸ τάρων, καὶ ὅτι αὐταὶ εἰσι πλήρεις βατράχων. Ὁ κοσμὸς τῶν φρικωδῶν ἐκείνων ζωαρίων θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλὰ δὲν μέφομαι τὸν Μω-

γάρ ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ γαιῶν κατὰ τὴν ἡμετέραν γειτνίασιν, καὶ τῇ μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς ἐκείσε ἐγκαταστάσει του. Τοῦτο εἶναι μάλιστα πᾶν ὅ,τι ἔχει νὰ πράξῃ τὸ καλλίτερον, πρὸς τὸ παρόν. Παραδέχομαι ἐπίσης ὅτι καὶ ὁ Γούης θὰ σᾶς παρακολουθήσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς Ἀνδεγαυίας. Ὑπολείπεται τώρα νὰ μάθωμεν τί θὰ καταλίπη ὀπισθὲν του.

Ὁ θεὸς ἐσκεπτετο ὡς ἔξῃς:

— Ἄν ἡ Πουύγκαρῶ αὕτη ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ Κυρία Διαμαντῆ ἤλθε νὰ τὸν καταδιώξῃ μέχρι τῆς οἰκίας του, καὶ ὅτι δὲν ἐπέτυχεν νὰ τὴν ἀποπέμψῃ ἢ διὰ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος, τότε ἴσα ἴσα ἤθελε σπουδαίως δυσπιστῆ.

— Θὰ καταλίπη ἱκανὰς ἐρωμένας, δημολογήσατέ το, ἐπανελάβεν ἡ κληροῦχος.

— Ἰκανὰς!... πῶς τρέχετε! εἶπε γελῶν ὁ Σουκαριέρ.

— Τότε λοιπὸν μίαν. Ἀκόμη χειρότερον.

— Οὔτε ἱκανὰς, οὔτε μίαν, μαρκησία. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ χρεῖν.

— Τὰ ὁποῖα εἶναι ἀριετᾶ.

— Ἐγὼ ὅμως θὰ τὰ πληρώσω.

— Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο δὲν θὰ παρακωλύσῃ τὴν καταστροφὴν του. Μοὶ διεβεβαίωσαν ὅτι τὸ μόνον ἐναπομείναν αὐτῷ ὑποστατικὸν διατελεῖ ὑπὸ πώλησιν.

— Τίς εἶπεν ὑμῖν τοῦτο;

— Ὁ κ. Προυνεβώ. Ὁ ἐκείσε συνάδελφός του ἔγραψεν αὐτῷ παρακαλῶν ἵνα φροντίσῃ τὴν καταχώρισιν τῆς πωλήσεως ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Ἀγγελμάτων.

— Ὁ κ. Προυνεβώ εἶναι ἀνόητος, διότι ὄφειλε νὰ τηρήτῃ τὰς πληροφορίας του ταύτας δι' ἐαυτόν. Προσέτι δὲ ἂν ὁ ἀνεψιός μου κατεστράφη, δὲν θὰ διακρέσῃ τὸ τοιοῦτο ἐπὶ μακρὸν, διότι θὰ τῷ ἐξασφαλίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου διὰ κληροδοτικῆς συμβολαίου, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ νυμφευθῆ.

— Θὰ ἐπαρτήτετε καλλίτερον ἂν ἐκλήροδοταίτε πᾶσαν τὴν περιουσίαν σας τῇ Μαγ-

δαληνή, διότι ο Γούης θά τήν κατισπατάληση ὡς ἐσπατάλησε καί τήν ἰδικήν του.

— Ἐξαδέλφη, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κόμης, φάνεσθε ὡσεὶ προσπαθοῦσα νά ἐμβάλητε πάντας ἡμᾶς εἰς ἀθυμίαν. Τὸ τοιοῦτο δὲν εἶναι ἐμπρέπον ὑμῖν, καὶ ἂν δὲν ἐγίνωσκον τὴν καρδίαν σας, ἠδυνάμην νά υποθέσω ὅτι κηρύττεσθε ἐναντίον μας, καθ' ἃν στιγμὴν ἔχομεν χρεῖαν τῆς υποστηρίξεως τῶν ἡμετέρων φίλων.

— Καλῶς γνωρίζετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ, μ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά σας, ἐπιθύριση ἡ μαρκησία, καὶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας ὡς ἂν ἦν ἰδική μου.

— Ἀπεδείξατε ἡμῖν τοῦτο εὐελπιστῶ δ' ὅτι συναισθάνεσθε ἤδη τὴν σκληρότητα τῆς ἐκ μέρους σας διαταρᾶξεως τῆς χαρᾶς μας. Ἄλλ' ὀφείλω νά εἶπω ὑμῖν ὅτι, ἔστω καὶ ὁ Γούης Βωτροῦ ἦν πάμπτωχος ὡς ἄλλος Ἰώβ, ἤθελεν εἶσθαι πάλιν ἀρμοδιώτατος τῆ Μαγδαληνῆ, καὶ ὅτι ἂν ἐξήτειτο αὐτὴν εἰς γάμον μετὰ ἂν ἔτος, δὲν θ' ἀπηνούμην ἀγχιστεῖαν τοιαύτην, τιμῶσαν ἐκείνην τε καὶ ἐμέ.

— Καὶ θά εἶχατε πλήρες δίκκιον, ἐξάδελφε. Ἐπεθύμουν ὅμως νά ἐτρέφατε ἐνωρίτερον τοιαύτας τινὰς ἰδέας· παρακλῶ δ' ὑμᾶς νά πιστεύσητε ὅτι οὐδὲν τὸ ὠθοῦν με ἐναντίον τοῦ ἀγαπητοῦ ἐκείνου νέου... οὐδὲν τοῦλάχιστον σπουδαῖον. Τὸν υποθέτω κάπως ἀπερίσκεπτον, ὀλίγον ἐπιρρεπῆ πρὸς παντοειδεῖς παρεκτροπὰς... ὁμοιάζοντα δηλαδὴ τὸν θεῖόν του...

— Εὐχριστῶ, μαρκησία, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ.

— Κέκμηται ὅμως καὶ τὰ προσόντα τοῦ θεοῦ τούτου, πέπεισμαι δ' ὅτι δυνήθησεται, ἂν θέλῃ, νά καταστήσῃ τὴν Μαγδαληνὴν ἐντελῶς εὐτυχῆ. Ἐνεκα τῆς ἀγάπης, ἂν πρὸς ἀμφοτέρους τρέφω, μεριμνῶ περὶ τῶν διεπουσῶν αὐτὸν περιστάσεων. Ἄν μοὶ ἦσαν ἀδιάφοροι, οὐδὲ λέξιν θά ἐξέφερον. Τώρα πλεον εἶμαι καθησυχασμένη, καὶ ἄς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τούτων. Θά τοὺς συζεύξωμεν,

θά ζήσωσιν εὐτυχεῖς, καὶ θ' ἀποκτήσωσι πολλὰ τέκνα. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἥτις τοσούτω κακῶς κητήρξατο, θά τελειώσῃ ὡς τὰ εὐχάριστα παραμύθια. Ἄς τὸ εἰπωμεν δὲ τώρα μετὰξὺ μας, προσέθετο γελῶσα ἡ κυρία Πουϋγκκρῶ, θά ἦτο κάπως πάρωσα νά λάθωμεν πλεον ἐπιφυλάξεις. Πρὸς τριῶν ἡμερῶν ἐπὶ ἀναβλέπονται καὶ διατελοῦσι συννηωμένοι, ὡς εἰ πάποτε ἀπεχωρίσθησαν.

— Τοῦτο, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἐναργῶς ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀνεψιός μου οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀγαπᾶν τὴν Μαγδαληνὴν, φιλιτάτη Κυρία.

— Καὶ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἐπίσης δὲν ἐλησμώνησε τὸν ἀνεψιόν σας. Ὁ! δὲν τὴν καταγορῶ διὰ τοῦτο. Ὁ Μωγάρ τὴν ἔδωκε πρὸς τὸν Ἐστελάν ἐκείνον, χωρὶς νά ζητήσῃ τὴν γνώμην τῆς. Ἦτο συνοικέσιον ἀσυλλόγιστον... ὡς τὸ ἰδικόν μου. Ἦμην δεκαοκτῶ ἐτῶν, ὅτε ὁ πατήρ μου μοὶ εἶπε: «Κόρη μου, σοὶ παρουσιάζω τὸν κ. μαρκησίον Πουϋγκκρῶ, μὲ τὸν ὁποῖον θά ὑπανδρευθῆς μετὰ 25 ἐβδομάδας.» Ἐταπεινώσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀπήντησα καταπρακτικῶς, μολονότι ὁμολογῶ ὅτι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος μαρκησίος ἦτο τεσσαρακοντούτης καὶ δυσμορφώτατος. Ἡ Μαγδαληνὴ ὅμως εἶναι μᾶλλον συγγνωστὴ ἐμοῦ διὰ τὴν συγκατάθεσίν τῆς, διότι ὁ Ἐστελάν εἶχε πολὺ ὠρῆιον ἐξωτερικόν. Πιθάνον ἤθελε καταλήξῃ, ὡς ἐμέ, ν' ἀποσιωθῇ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸν ἀπατούμενον χρόνον. Εὐρίσκω δὲ φυσικωτάτην τὴν ἄνευ δισταγμοῦ πρὸς τὸν Γούαν ἐπιστροφὴν τῆς. Ἄν ἦτο καμμία ὑποκοίτη, ἤθελε προσποιηθῆ ἐνδοκισμοῦ, ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἠκολούθησε τὴν κλίσιν τῆς, καὶ τὴν ἀγαπῶ, διότι εἶναι εἰλικρινής.

— Φρονῶ ὅμως, ἐπανέλαβεν ἡ μαρκησία μετὰ θραχίαν καύσιν, ὅτι πολὺν ἐχρειάσθη χρόνον, ὅπως μοὶ κομίσῃ τὸ σάλιον μου.

— Θά τὸ ἀναζητή, κατὰ πάσαν πιθανότητα.

— Κακῶς θ' ἀναζητή, διότι ὁ Γούης τὴν

ἐπασχολεῖ. Μωγάρ, καλῶς θά ἐπράττατε, ἂν μετεβλίνετε νά ἴδητε τί ἀπέγειναν τὰ τέκνα ἐκεῖνα. Ὁ κήπος οὗτος εἶναι πολὺ ἐκτεταμένος, καὶ ὅπισθεν τῆς οἰκίας συνέχεται μὲ δάση, τὰ ὁποῖα ἀγνοῶ ἕως ποῦ φθάνουσι.

— Προσέτι δὲ ὁ ἥλιος ἔδυεν ἐνῶ συνδιελεγόμεθα, καὶ σχεδὸν ἐνόκτωσεν, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ. Στάσου σὺ, Μωγάρ, ἐδῶ, καὶ ἐγὼ ὑπάγω.

— Εἶναι ἀνωφελές, ἀπάντησεν ὁ κόμης, διότι θλίπω τὴν Μαγδαληνὴν ἐπιστρέφουσαν.

— Χωρὶς τὸ σάλιον μου, προσέθετο ἡ Κυρία Πουϋγκκρῶ.

— Καὶ ἄνευ τοῦ ἀνεψιοῦ σου, ἐπέφερον ὁ κ. Μωγάρ.

— Ποῦ ἔς τὸν διάβολον ὑπῆγεν; ἐπιθύριση ὁ θεῖος.

— Τώρα θά τὸ μάθωμεν. Ἡ Μαγδαληνὴ προστρέχει, ὡς εἰ εἶχε νεώτερόν τι νά μᾶς ἀναγγείλῃ.

Ἡ μαρκησία δὲ ὡς εἶχε παρατηρήσει, καθότι ἡ Μαγδαληνὴ Μωγάρ κατέφθανε μετ' ἐσπευσμένων βημάτων, καὶ ἐκ τῆς ὄψεως τῆς ἠδύνατο νά ὑπονοηθῇ ὅτι συνέβη τι ἀσύνηθες.

— Λοιπόν! ἔκραξεν αὐτῇ ὁ Σουκαρριέρ, τί ἔκαμες τὸν Γούαν;

Γνωρίσας αὐτὴν ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας, διεφύλαξεν ἕκτοτε τὴν συνήθειαν νά τῇ ἀποτεινῆται ἐνικῶς.

— Εἶσαι ὠχρὰ, ἀνεφώνησεν ὁ κόμης, τί λοιπὸν συνέβη;

— Οὐδὲν σοβαρὸν, πάτερ, ὑπετραύλισεν ἡ Μαγδαληνὴ, ἐναργῶς προσπαθοῦσα νά κρούσῃ τὴν συγκίνησίν τῆς.

— Ἀλλὰ... ὁ Βωτροῦ... ποῦ εἶναι;

— Ἐξῆλθε τοῦ κήπου, ὅπως...

— Ἐξῆλθε! πόθεν, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία. Αἱ κιγκλίδες δὲν ἔχουσι θύραν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Τὰς ὑπερέβη.

— Πῶς! ἐπήδησεν ἄνωθεν τῶν κιγκλί-

δων; ὑπεγᾶγγυσεν ὁ θεῖος. Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν ἡ τοιαύτη γυμναστική;

— Ἐλα, Μαγδαληνὴ μου, σύνελθε εἰς ἐαυτὴν, εἶπεν ὁ κ. Μωγάρ, καὶ πληροφορήσε μαι τίνας ἔνεκεν εἶται τόσῳ περιτρώμος.

— Καὶ τί ἀπέγεινεν ὁ Γούης, ὑπεστήριξεν ἡ Κυρία Πουϋγκκρῶ.

— Ἐπραξά παν τὸ δυνατὸν ὅπως τὸν παρακωλύσω, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπῆλθε, παρὰ τὴν θέλησίν μου... καὶ εἶμαι ἀνήσυχος... διότι ἐξώρμησε μόνος πρὸς καταδίωξιν ἐνὸς ἀνθρώπου...

— Τίνας ἀνθρώπου; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κόμης.

— Ὅτ' εἶπα τὰ πάντα, ὑπετονθόρυσεν ἡ Μαγδαληνὴ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρὸς τῆς. Τὸ σάλιον τῆς ἐξαδέλφης μου δὲν ἦν πλέον ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, ἐφ' οὗ ἀφῆκεν αὐτὸ, καὶ ὑπέθεσα ὅτι πιθανὸν ἡ Ἰουλίκα τὸ μετέφερον ἐντὸς τοῦ φυτοκομείου... Ἐπειδὴ δ' ἤθελον νά δείξω εἰς τὸν κ. Βωτροῦ ἐν ἄνθος, τοῦ ὁποίου ὁ κηπουρὸς δὲν ἠδυνήθη νά μοὶ εἶπῃ τ' ὄνομα... διηυθύνθημεν διὰ τῆς δασοστοιχίας, τῆς ἐκτεινομένης κατὰ μῆκος τῶν κιγκλίδων...

— Συντόμως, σὲ παρακαλῶ, φιλιτάτη μου Μαγδαληνὴ, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ, ἂν τὸ μυστήριον τοῦτο ἤρξατο νά ἐμβάλλῃ εἰς ἀνησυχίαν.

— Ὁ κ. Βωτροῦ ἔστη ὅπως μοὶ δείξῃ φωτοεινὸν τι ἀποτέλεσμα ἐντὸς τοῦ δάτους, τοῦ χωριζομένου ἐκ τοῦ κήπου μας διὰ τοῦ δρόμου... τὰς ἀνταναιλάσεις τῆς δύσεως, τὰς χρυσιζούσας τοὺς κλάδους τῶν δένδρων.

— Μαγδαληνὴ, μᾶς θανατόναις ἐξ ἀνυπομονησίας, ἐφώνησεν ἡ μαρκησία.

— Διέκρινα τότε ἀνθρώπον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ στελέχους γηραιᾶς δρυὸς, τὸν ὁποῖον εἶδειξα τῷ κ. Βωτροῦ. Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἐφάνετο κρατηρῶν ἡμᾶς, ὅτε δ' ἐνόησεν ὅτι τὸν ἀνεκαλύψαμεν, προσεπάθησε νά κρυβῆ ὅπισθεν τοῦ δένδρου. Ἐγὼ οὐδεμίαν ἤθελον δώσει σημασίαν εἰς τὸ κίνημά του

τοῦτο, ἀλλ' ὁ κ. Βωτροῦ ἀνησύχησε. Παρτηρήσας μετὰ προσοχῆς εἶδεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἄφαντος. Ὑπεθέσαμεν αὐτὸν ἀναχωρήσαντα, καὶ μετέβημεν εἰς τὸ φυτοκομεῖον, ἐνθα δὲν εὕρομεν τὸ σάλιον. Ἐκεῖ δὲ παρετήρησα ὅτι ἡμέρα παρὰ πολὺ ἤδη ἔκλινε, καὶ ὅτι δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀναζητούμενον ἄνθος μου. Ἐπανήλθομεν ὅθεν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ὅτε εἶδομεν πάλιν τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις ὅμως τὴν φορὰν ταύτην εἶχε προχωρήσει μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς τῆς λόχμης. Μοὶ ἐράνη ὑψηλὸς καὶ λεπτός, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικά του, διότι ἦτο σχεδὸν σκοτός.

— Πῶς ἦν ἐνδεδυμένος; ἠρώτησεν ὁ Σουκαρριέρ.

— Ὡς ἐργάτης, καθ' ὅσον ἠδυνήθην νὰ κρίνω. Ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς εἶχε πῖλον χαμηλοῦ σχήματος, ἔφερε δ' ἐργατικὸν χιτῶνιον.

— Νυκτοκλέπτης τις τῶν περιχώρων ἀναμφηρίστως. Αἱ τοιοῦτου εἶδους συναντήσεις, κατὰ τὰ μέρη ταῦτα, δὲν εἶναι σπάνιαι, καὶ ἀπορῶ πῶς ὁ Γούης ν' ἀνησυχῆσῃ ἔνεκα τοῦ ἀθλίου ἐκείνου.

— Ἐγὼ τὸν ἐξελάμβανον ὡς ἐπαίτην, καὶ ἐμελλον νὰ τῷ ρίψω νόμισμα, ἀλλ' ὁ κ. Βωτροῦ καλέσας ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἐκεῖ ἐπραττεν. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ἀντὶ ἀπαντήσεως, εἰσέδυσεν ὑπὸ τὰ δένδρα. Τότε ὁ κ. Βωτροῦ, ἀφοῦ μοὶ εἶπε χαμηλοφώνως νὰ ἐπιστρέψω πρὸς ὑμᾶς, διεσκέλισε τὰς κιγκλίδας.

— Ἄλλη πάλιν αὐτῆ του ἡ ἰδιοτροπία. Μήπως καὶ ἀπειτῇ ν' ἀπαγορεύτῃ τοῖς δικεβάταις τὴν ἡδονὴν τῆς θέας τῆς τοῦ Μωγάρ ἐπαύλεως;

— Ἐδοκίμασα νὰ τὸν κρατήσω, ἀλλ' ἔκεινος ἦν ἤδη καθ' ὁδόν. Μοὶ ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς, καὶ ὤρμησεν ἐντὸς τῆς λόχμης. Τότε κατελήφθην ὑπὸ φόβου... καὶ ἔδραμον, ἐφ' ὅσον ἠδυνήθην ταχύτερον, ὅπως ἀναγγεῖλω ὑμῖν τὰ διατρέξαντα... καὶ παρακα-

λέσω τὸν πατέρα νὰ πέμψῃ τινὰ πρὸς ἀναζητήσιν τοῦ κ. Βωτροῦ.

— Εἰς τὸν διάβολον! ἀνέκραξεν ὁ Σουκαρριέρ· ἄς τὰ ἐκκαθαρίσῃ μόνος του, ἀφοῦ ἔσχε τὴν ἀνοησίαν νὰ τρέχῃ κατόπιν ἐνὸς πλανοβίου.

— Πάτερ, σὰς παρακαλῶ, ἰκέτευσεν ἡ Μαγδαληνὴ, κράξατε τὸν θαλαμηπόλον... τὸν κηπουρόν... διότι ἂν ἐπετεθῶσι κατὰ τοῦ κ. Βωτροῦ... εἶναι ἄοπλος, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐκράτει ράβδον ἀνὰ χειρας...

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Μωγάρ. Τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων γέμουσι φαυλοβίων, ἐπιδικόντων κακουργήματα. Δὲν δυνάμεθα νὰ καταλίπωμεν τὸν Γούην συμπλεκόμενον μετὰ τοῦ ἀχρείου ἐκείνου, ἔχοντος πιθανὸν κεκρυμμένους συνεόχους ἐντὸς τῶν θάμνων. Ἐλθέ, Σουκαρριέρ. Ἡμεῖς οἱ δύο ὁμοῦ ἔχομεν ἀρκετὴν δύναμιν νὰ τὸν λυτρώσωμεν, ἂν ἔχη ἀνάγκην βοήθειας.

— Βεβαιότατα· εἶναι δὲ ἀσυγκρίτως καλλίτερον νὰ μὴ ἀναμίξωμεν ποσῶς τοὺς ἀνθρώπους σου εἰς τοιαύτην ἀνόητον ὑπόθεσιν.

Ὁ κόμης ἦν ἤδη ὄρθιος, καὶ ἔπαλλε τὴν ράβδον του, ὡς ἄλλην σπάθην. Ὁ Σουκαρριέρ ἔθραυσε τεμάχιον ἰσχυροῦ κλάδου λεπτοκαρυᾶς, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἀρχαῖον συνάδελφόν του.

— Ὑπάρχει ἐδῶθεν ἔξοδος, εἶπεν ὁ Μωγάρ, καὶ ὁ δρόμος περιέρχεται τὴν οἰκίαν.

— Καὶ σὺ τοῦ ὑπάγεις, μικρά; ἐπεφώνησεν ἡ μαρκησία βλέπουσα τὴν Μαγδαληνὴν διατιθεμένην νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ.

— Ὑπάγω μετὰ τοῦ πατρός μου, ἐξεδέλην, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὴς Μωγάρ. Πρέπει βεβαίως νὰ τῷ δείξω τὸ μέρος τοῦ δάσους, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ὁ κ. Βωτροῦ εἰσῆλθε.

— Τί εἶναι αὐτὰ, δεσποινίς; Ἀπέρχεσαι εἰς πόλεμον, ὡς εἶ ἦτο νεανίας!

— Τὸ τοιοῦτον ἐγκτεται ἐν τῷ αἵματι, φιλιτάτη κυρία, εἶπε γελῶν ὁ Σουκαρριέρ. Ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι θυγάτηρ στρατιωτικοῦ.

— Ὅθ' ἐπιδοκιμάσητε τώρα καὶ ὑμεῖς τὴν παράλογον ταύτην φαντασιοπληξίαν τῆς;

— Μάλιστα, διότι ἡ προσφιλεῖς αὕτη κόρη οὐδένα θὰ διατρέξῃ κίνδυνον, ἰδίως ἂν θελήσητε καὶ ὑμεῖς νὰ τὴν συνοδεύσητε. Διατί τάχα νὰ μὴ λάβητε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν μας; Ὁ καιρὸς εἶναι ἐξάριστος, μικρὰ δὲ ἄσκησις, μετὰ τὸ τέιον, διευκολύνει τὴν πέψιν.

— Μὲ περιγελάτε, ἀλλ' ἐγὼ θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ἔχω ἐπίσης εἰς τὰς φλέβας μου ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Μωγάρ. Δὲν θέλω ν' ἀφήσω τὴν φιλιτάτην μου Μαγδαληνὴν ὑπὸ τὴν σκέπην δύο ἀρχαίων σπαθοφόρων, οἵτινες θὰ τὴν ἐγκαταλίπωσιν εἰς τὸ μέσον, ἵνα πολεμήτωσιν, ἅμα παρουσιασθῇ μάχη.

Ταῦτα λέγουσα ἡ ἱεβρομηκοντοῦτις, ἠγέρθη καὶ ἔλαβε τὸν βραχιόνα τῆς νεάνιδος, ἥτις θὰ ἐπροτίμα μάλλον νὰ σερηθῇ τοιαύτης συνοδοῦ.

Ὁ Σουκαρριέρ, ἀπὸ καρδίας γελῶν, ἔσπευσε τὸ βῆμα ὅπως καταφθάσῃ τὸν κόμητα, καὶ μετὰ τινὰ στιγμὴν πάντες οἱ τῆς ἐπαύλεως ξένοι ἐβάδιζον ἐντὸς εὐρέος δρόμου, ὀριζομένου ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ τῶν κιγκλίδων τῆς κατοικίας, ἀφ' ἑτέρου δ' ὑπὸ ἰκανῶς ἀραιᾶς λόχμης.

Οἱ ἄνδρες ἔβαινον ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ αἱ γυναῖκες ἀπήρτιζον τὴν ὀπισθοφυλακὴν.

Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Βεζινὲ κατ' ἐλάχισον συχνάζεται. Οὐδεὶς ἐπὶ τοῦ δρόμου ἐκείνου ἐφαίνετο, καὶ οὐδένα ἕτερον ἤκουον ἤχον, ἐκτὸς τοῦ ὑποκόφου κρότου τῆς ἐν τῷ σταθμῷ ἀφικνουμένης ἀμαξοστοιχίας, εἰς δύο χιλιομέτρων ἐκεῖθεν ἀπόστασιν.

— Συλλογίζομαι ὁποῖοι εἶδους μῦθα ἐμβῆκεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, ὑπεγόγγυσεν ὁ Σουκαρριέρ. Τῇ ἀληθείᾳ, ἂν δὲν τὸν ἐγνώριζα, θὰ ἔκλινον νὰ πιστεύσω ὅτι ἠθέλησε νὰ προσλάβῃ, ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς σου, τρόπους πλάνητος ἰκπότητος... νὰ κάμῃ γλίγην φαντασίαν, ὡς ἐλέγαμεν ἄλλοτε εἰς

τὴν Ἀφρικήν.

— Ἐγὼ δὲ, ἐπέφερον ὁ Μωγάρ, φρονῶ ὅτι δὲν ἔσχεν ἄδικον καταδιώξας τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. Ὑποκαίμενον περιφερόμενον, κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς νυκτὸς, περίξ μονήρους ἐξοχικῆς οἰκίας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τρέφῃ ἄλλους, ἢ κακοποιούς σκοπούς. Ἐχω ἔχθρους, φίλτατέ μοι.

— Ἄ! καὶ, τοὺς πάλαι συζύγους. Ἐκεῖνοι ὅμως ἔσχαν τὸν καιρὸν νὰ λησμονήσωσι τὰ παθήματά των. Ἄλλως δὲ ἂν ἐπρατίθεντο νὰ ἐκδικηθῶσι, δὲν θ' ἀνέμενον ἐπὶ ὅλην εἰκοσαετίαν πρὸς τοῦτο. Ἐκδιώξε τὰς τοιαύτας ιδέας, ἀρχαίε μου συνάδελφε! εὐφράνθητι ἐκ τῆς εὐτυχίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις, ἐνῶ ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ διὰ βίου Κυρία Ἐσελάν, εἶναι ἤδη ἐλευθέρη νὰ συζευθῇ μετὰ νέου, ὃν ἀγαπᾷ, καὶ ὅστις ἀνταποδίδει αὐτῇ τὰ ἴσα. Παρατήρησε! δὲν θ' ἀναζητήσωμεν ἐπὶ μακρότερον. Ἴδού τον! εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἐπήδησεν ἐκεῖ κάτω, ἐντὸς τοῦ δρόμου, εἰς ἑκατὸν βήματα ἔμπροσθεν ἡμῶν.

— Ἐκτὸς, ἂν δὲν ἦναι ὁ ἐν λόγῳ ἄνθρωπος. Ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ μόνον ἐν μέλαν σχῆμα.

Ἦν πράγματι ἀδύνατον ν' ἀναγνωρίσωσιν τινὰ ἐν τοιαύτῃ ἀποστάσει, καθότι ἐπῆλθεν ἡδὴ ἡ νύξ· ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐβλεπέ τις ἀρκούντως, ὅπως ἐξακριβώσῃ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ δάσους ἐξεληθὸν ὑποκαίμενον ἐπλησίαζε μετὰ τάχους.

— Εἶναι ὁ Γούης, σοὶ ἐγγυῶμαι, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ. Ὁ ἕτερος θὰ ἔρρευεν, ἅμα μᾶς κερσθήσει.

— Εἶναι ὁ κ. Βωτροῦ, ἐφώνησε χερμοσύνως ἡ Μαγδαληνὴ, ὑποχρεοῦσα τὴν μαρκησίαν νὰ βαδίξῃ πολὺ ταχύτερον, ἀφ' ὅσον ἐβούλετο.

Δὲν ἠπατάτο ἐν τῇ ἀναγνωρίσει τῆς, καὶ ὁ Γούης ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς. Ἠρξάτο λοιπὸν τρέχων, καὶ μετὰ μικρὸν συνήντησε τοὺς ἀναζητούντας αὐτόν.

— Λοιπόν! τῷ εἶπεν ὁ θεῖος, θὰ μὰς ἐξηγήσης· τώρα αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπίαν σου, τὴν ὠθήσασάν σε νὰ υπερβῆς φραγμὸν πέντε ποδῶν ὕψους, ἵνα καταδιώξῃς, καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ, τίνα γυμνόποδα; Τὸν συνέλαες τούλάχιστον;

— Ὅχι, καὶ μολατῶντα ἔχω καλοῦς πόδας· ἀλλὰ προηγεῖτο ἐμοῦ κατὰ πολὺ, καὶ ἀπόλεσα τὰ ἔχνη του. Ἐποφελήθη τοῦ σκότους, ὅπως ὑπεκρύβη διὰ τινος ἀτραποῦ, τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπον. Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι θὰ τὸν συλλάβω, διότι τὸν κατεδίωκα τόσῳ πλησίον, ὥστε ἀφῆκε νὰ πῆσῃ...

— Τί πράγμα λοιπόν;

— Ἡ ἀνθοδέσμη αὕτη, εἶπεν ὁ Βωτροῦ δεκνύων ἀγκῶδη δέσμην ῥόδων, ἂν ἐν τῇ χειρὶ ἐκράτει.

— ὦ! ὦ! ἐπεφώνησεν ὁ Σουκαρριέρ, ἰδοὺ καὶ τὰ νεώτερα. Ὁ ὑποτιθέμενος κλέπτης οὐδὲν ἄλλο ἦτο, ἢ ἐρωτόληπτός τις ἐρχόμενος ν' ἀσπασθῆ τὴν ὠραίαν τῆς καρδίας του.

— Εἶναι πολὺ παράδοξον! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Μαγάρ.

— Καλά! εἶπεν ἡ μαρκησία, τώρα θὰ πιστεύσητε ὅτι ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἐκόμιζεν ἄνθη εἰς τὴν Μαγδαληνὴν. Αἱ θαλαμηπόλοι καὶ αἱ μαγειρίσσαι δὲν σπανίζουσιν ἐντούτοις κατὰ τὰ μέρη ταῦτα. Ἐγὼ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν ἄλλην τοιαύτην, ἐκτὸς μόνης τῆς Ἰουλίας, ἣτις εἶναι μὲν τιμίαν κόρη, ἀλλ' ὅχι καὶ δύσμορρος· πιθανὸν αὕτη νὰ ἐνέπνευσεν αἴσθημα εἰς κηπουρὸν τινὰ τῶν περιχώρων.

— Ἐυχαριστήσατε νὰ μοὶ δώσητε τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην; ἠρώτησε πρῶτος ἡ Μαγδαληνή.

Ὁ Γούης, ἀρκούντως ἐκπεπληγμένος, ὑπεκλήθη χωρὶς λέξιν νὰ ἐκφέρῃ, καὶ τῇ τὴν προσέφερεν. Ἐκεῖνη δὲ λαβοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων, τὴν ἔριψε μετ' ἀκταδεξίας εἰς τὸν δρόμον.

— Δὲν θὰ ὑποθέσητε πλέον ὅτι προώρι-

σο δι' ἐμέ, ἐψιθύρισε.

— Πῶποτε ὑπέθεσα τὸ τοιοῦτο, εἶπε μετὰ ζήσεως ὁ Βωτροῦ.

— Εἶμεθα πάντες παιδάκια, ἐπνεύλαθεν ὁ Σουκαρριέρ, ὅστις ἀπὸ καρδίας ἐγάλα διὰ τὴν τοιαύτην σκηνήν. Ὅταν σκεφθῶ ὅτι ὁ Γούης ἤρξατο νὰ τρέχῃ δρομαίως, καὶ ὅτι ἡμεῖς ἀνησυχήσαμεν, χάριν οὐτιδανοῦ ἐρωτολήπτου μετὰ τινος ὑπηρετρίας, εὐρίσκω ὅτι εἶσθε ὑπερδαλλόντως κοῦροι. Ὄδινεν ὁρος καὶ ἔτεκε μῦν. Προτείνω ὅθεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Λάθετε τοῦ βραχιονός μου, μαρκησία, καὶ ἀρῶμεν τὴν νεότητα νὰ μὰς ὑποδείξῃ τὴν ὁδόν.

Ἡ Κυρία Πουύγκαρῶ παρεδέχθη, καθὼς μαντεύσασα τὴν πρόθεσιν τοῦ γηραιοῦ φίλου τῆς· οὐδὲν δὲ διέβλεπε πλέον τὸ ἀνοίκειον ἐπιτρέπουσα τῇ μικρᾷ ἐξαδέλφῃ τῆς νὰ συνδικλεθῆ ἐλευθέρως μετὰ τοῦ Γούη Βωτροῦ.

Ὁ κόμης, καθησυχασμένος ἐπίσης, συνήνθη μετὰ τῆς δαῖδος τῶν γηραιῶν συγγενῶν, καὶ οἱ νεαροὶ ἐρωτόληπτοι ἠδυνήθησαν νὰ βυθίσωσι παρὰ πλεύρως ἀλλήλων, καὶ κάπως νὰ προχωρήσωσι τῶν λοιπῶν.

— Πολὺ ἐφοβήθη, ἐψιθύρισεν ἡ Μαγδαληνή.

— Τί λοιπόν ἐφοβεῖσθε;

— Δι' ἐμέ οὐδέν· ἀλλ' ἐφοβοῦμένη δι' ὑμᾶς. Ἐφανταζόμενη ἤδη ὅτι προσεβάλλεσθε ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου... ἐνῶ ἦσθε μόνος ἐντὸς τοῦ δάσους... Πῶς δὲν ἐσκέφθητε περὶ ἐμοῦ, πρὶν ἢ ριφθῆτε ἐντὸς τοιοῦτου συμβάματος;

— Ἐσκέφθη περὶ ὑμῶν, ὡς καὶ πάντοτε σκέπτομαι.

— Καὶ δὲν ἀνελογίσθητε ὅτι ἐμέλλατε νὰ μὲ θανατώσητε ἐκ τοῦ τρόμου! Εἶναι κακὸν τὸ τοιοῦτον· εἶναι πολὺ κακὸν, καὶ ἐξικιτοῦμαι παρ' ὑμῶν τῆς χάριτος νὰ μὴ μ' ἐμβάλητε ποτὲ πλέον εἰς ὁμοίαν δοκιμασίαν. Ἀκούσατε! ὁ πατήρ μου ἀπερῆσεν ν' ἀγοράσῃ γαίαν πλησιέστατα τῶν ὑποστατι-

κῶν τοῦ θεοῦ σας, ἐν αἷς θὰ διέλθωμεν τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα. Λοιπόν! ἂν θὰ ἐρχηθε εἰς Βρετανίαν...

— Ἄν θὰ ἐρχωμαι! ἀλλὰ θ' ἀναχωρήσω συγχρόνως μεθ' ὑμῶν, καὶ θὰ παραμείνω ἐφ' ὅσον δύναμαι νὰ σᾶς βλέπω.

— Τότε πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ ἐκτίθησθε οὕτω πως εἰς τὸ ἐξῆς. Εἶμι βεβαία ὅτι κατὰ τὴν θήραν εἴσθε καθ' ὑπερβολὴν ριψοκίνδυνος... δὲν εἶναι δὲ βεβαίως ὁ θεὸς σας ἐξ ἐκείνων, ὅπως ὑπαγορεύτῃ ὑμῖν τὴν φρόνησιν...

— Ὅθι πράξω πᾶν ὅ,τι μὲ διατάξετε. Γινώσκετε καλῶς ὅτι δι' ὑμᾶς ζῶ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαγδαληνὴ ἐταπεινῶσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνευ ἀπαντήσεως:

— Ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου; ἠρώτησεν ὁ Γούης ταπεινῶν τὴν φωνήν.

— Ὅχι, ὑπετονθόρυσεν ἡ νεανίς.

— Ὅθι ὑπέθεσάτε ὅτι σᾶς ἐλησιμόνητα.

Ἀνέφεραν ὑμῖν ὅτι ἐρίφθη ἐντὸς βίου, καθιστῶντός με ἀνάξιον ὑμῶν. Προσεπάθησα κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ παραζαλιθῶ, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαυσάμην ἐρώμενος ὑμῶν δικαίως. Σᾶς ἠμύλω περὶ τούτου, Μαγδαληνή· καθικετεύω δ' ὑμᾶς νὰ μοὶ εἴπητε ἂν ἐνθυμησθε εἰσέτι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, καθ' ὃν οὐδὲν μετὰ ὑμῶν παρενεβάλλετο πρόσκομμα.

— Τὸν ἐνθυμοῦμαι. Πρὸς τί νὰ τὸ ἀκρύψω ἀφ' ὑμῶν. Ἐγὼ δὲν ἠξέυρω νὰ ψεύδωμαι.

— Ἦδη δ' ὅτε εἴσθε ἐλευθέρη, θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ ἐλπίζω ὅτι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ δυνηθῶ νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά σας...

— Μὴ ἀπαιτῆτε νὰ σᾶς ἀπαντήσω, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ φωνῆς πεπνυμένης. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἂν ὠμολόγουν ὑμῖν... παρατηρήσατε τὴν ταρχὴν μου... δὲν δύνασθε ν' ἀναγνώσητε ἐν τῇ καρδίᾳ μου; Βραδυτέρον... ὅπότεν ἀποδυθῶ τῶν πενθίμων τούτων ἐνδυμάτων, τῶν ἀναπολούντων μοὶ γεγονὸς φρικῶδες... τότε... ἂν τὰ αἰσθήματά σας δὲν μετεβλήθη-

σαν, θά... ναι, θὰ πράξω ὅ,τι ὁ πατήρ μου θελήσῃ...

Ὁ Γούης διετίθετο νὰ ἐπιμείνῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ θεοῦ τοῦ διέκοψε τὸν λόγον αὐτοῦ.

— Στήτε! ἐμπροσθοφυλακὴ! ἐφώνησε χρομασύνως ὁ Σουκαρριέρ. Ἴδου ἐφάσκαμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, καὶ ναμίζω, νεοί μου, ὅτι ἔσχετε τὸν καιρὸν ν' ἀνταλλάξῃτε μετὰ ὑμῶν ἰκανὰς ἰδέας. Λυποῦμαι διακόπτων ὑμᾶς, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ Καφρονεῖον Ἐλδερ κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν. Ἀρχαῖος συνάδελφος τοῦ Β'. τῶν καρδιοφόρων μὲ ἀναμένει ἐκεῖ, καὶ ὅστις σήμερον δὲν εἶναι εὐτυχής. Ὅθεν εἶναι ἱερά ὑπόσχεσις. Ἀποχωρήσατε λοιπὸν, παιδί μου, καὶ ὀπισθοχωρήσωμεν ἐν καλῇ τῇ τάξει πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ Βαζινέ. Εἶναι ἡ ὀγδόη καὶ τεσσαράκοντα λεπτά, ἡ δὲ ἀμαξοσοχία διέρχεται κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ δέκα.

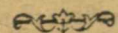
Ὁ Γούης θὰ ἐπροτίμα μᾶλλον νὰ προμηκύνῃ ἐσπερίδα τοσούτω γλυκύθυμον, ἀλλὰ συνηθάνετο ἐπίσης ὅτι ὤφειλε νὰ φεισθῆ καὶ τῶν ἀτομικῶν λεπτοτήτων τῆς Μαγδαληνῆς, ἣτις εἶπεν αὐτῷ ἰκανὰ πρὸς ἐνθάρρυνσιν, καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπανέβλεπεν αὐθις τῇ ἐπαύριον.

Ὁ κόμης ἐξέλαμπεν ὑπὸ χερῶν, ἡ δὲ μαρκησία ἐφάνετο ὡσαύτως λίαν εὐχαριστημένη.

Ἀπεχωρίσθησαν ὅθεν ἀνταλλάσσοντες συμπαιεῖς λόγους, ἡ δὲ τελευταία τοῦ Μαγάρ φράσις πρὸς τὸν φίλον Σουκαρριέρ, ἦν ἡ ἀκόλουθος:

— Μὴ λησμενήσης νὰ μεταβῆς αὔριον παρὰ τῷ Προνεβῶ, ἵνα τῷ ὑπενθυμίσῃς ὅτι τὴν προσεχῆ Τρίτην θὰ ὑπάγω ν' ἀποσύρω τὰ παρ' αὐτῷ κεφάλαιά μου. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὸν εἰδοποίησα ἐπὶ τούτῳ δι' ἐπιστολῆς μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἔσεται ἔτοιμος.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΡΣΑΚΗΣ.

Ἐν τῇ σεμνῇ χορείᾳ τῶν φιλοσόφων τέκνων, τῶν ἀκραϊφνῶς τὴν μητέρα Ἑλλάδα ἀγαπήσαντων, καὶ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας αὐτῆς ἀόκνως ἀγωνιζομένων, μεταξὺ τῶν πρώτων πρέπει ἀναντιρρήτως νὰ ταχθῇ καὶ ὁ αἰεὶ οἰδύμιος Ἀπόστολος Ἀρσάκης.

Ὁ φιλόπατρις οὗτος ἀνὴρ ἐγεννήθη ἀρχομένου τοῦ 1789 ἔτους ἐν Χοταχόβα, μικρῷ τι χωρίῳ πλησίον τῆς πόλεως Πρεμετῆς, τῆς ἐπαρχίας Κορυτσῆς, ἐν Ἡπείρῳ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κυριακὸς, φεύγων τὰς καταπίεσεις τοῦ Φαλαρίδος τῆς Ἡπείρου, παρέλαβε τὴν γυναῖκά του Βασιλικὴν καὶ τὰ τέκνα, καὶ ἀπῆλθε μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Βουκουρέστιον, ἔνθα ἦσαν ἐγκατεστημένοι δύο θεοὶ του καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γεώργιος. Ὁ Ἀπόστολος ἦτο τότε ὀκτὼ μόλις ἐτῶν, ἀλλ' ἦτο παιδίον εὐφυέστατον. Τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ θεὸς του ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ, ὡς καλὸς συγγενὴς, ἀπεράσισε τὴν ἀφιέρωσιν πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ζωὴν εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἐκπαιδεύσιν τοῦ ἀνεψιοῦ του. Εἰσήγαγε λοιπὸν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκεῖ Σχολὴν, καὶ μετὰ τετραετίαν τὸν ἔστειλε, τῷ 1804, εἰς Βιέννην, ἔνθα ἐδίδασκε τότε ὁ ἀείμνηστος Νεόφυτος Δούκας, παρὰ τῷ ὁποίῳ διδασκόμενος τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὰ ἄλλα γυμνασιακὰ μαθήματα, μετέβη ἔπειτα τῷ 1810 εἰς Ἀλλήν τῆς Γερμανίας, ἵνα σπουδάσῃ τὴν ἱατρικὴν. Ἐπὶ τριετίαν δὲ ἐπιμελῶς σπουδάζας, ἠξιώθη τοῦ διδασκαλικοῦ διπλώματος, φέροντος τὸν βιβλῶν ἀριστα. Ἡ αἰνέσιμος δ' αὐτοῦ διτριβὴ ἐπιγραφομένη «*Ανατομικὴ περιγραφή τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ ρωτιαίου μυελῶ τῶν ἰχθύων*», θαυμασθεῖσα ὑπὸ πάντων, μεταφράσθη εἰς διαφόρους γλώσσας. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ διδάσκαλός του, ὁ μέγας ἀνατόμος Μέκελ συνεχάρη αὐτῷ δι' ἐπιστολῆς φιλοφρονεσάτης, ἐν ᾗ τῷ γράφει ὅτι καυχᾶται, διότι ἦτο ποτε διδάσκαλός του.

Ἐν Ἀλλῃ, ἔτι σπουδάζων, ἀπέδειξε τὴν περὶ τὸ ἑλληνικὸν γράφειν δεινότητά του, ἅμα δὲ καὶ τὴν φιλοπατρίαν του, ποιήσας, κατὰ μίμησιν τοῦ Θεοκρίτου, *Εἰδυλλίον Θύρασι καὶ Δάφνις* ἐπιγραφόμενον, ὅπερ προσεφώνησεν εἰς τὸν Μέγαν Ναπολέοντα ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὃν ἅμα γεννηθέντα ὁ πανίσχυρος πατὴρ ἐπωνόμασε *Βασιλεῖα Ρώμης*. Διὰ τοῦ εἰδυλλίου δὲ τούτου ὁ νεαρὸς ποιητὴς σκοπὸν εἶχεν οὐχὶ νὰ κολακεύσῃ τὴν Ναπολέοντα, ἀλλὰ νὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ τὴν ἀναξιοπαθοῦσαν τότε Ἑλλάδα, καὶ νὰ ἐφελκύτῃ τὴν πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν τοῦ γάλλου μονάρχου. Ἐγγράφη δὲ καὶ διατριβὴν σύντομον μὲν, ἀλλὰ κομψῶς γεγραμμένην, εἰς γλώσσᾳ ἀρχαίαν, περὶ τοῦ ἀν ἐπετρέπετο καὶ εἰς τὰς γυναίκας νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰ θέατρα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα: «*Περὶ τοῦ εἰ ἐξῆν καὶ ταῖς γυναῖξι ταῖς δραματικαῖς ἐπιδείξεσι παρεῖναι*», καὶ α' Ἐκθεσιν συνοπτικὴν τῆς ἱατρικῆς ἱστορίας».

Λαβὼν, ὡς εἶπομεν, τὸ διδασκαλικὸν διπλῶμα, ἐπανῆλθε τῷ 1814 εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου διετέλεσεν ἐξαρκῶν τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ τιμώμενος ὑπὸ πάντων. Τῷ δὲ 1822 διορίσθη ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ ἡγεμόνος Γρηγορίου Γκίκκα, καὶ τῷ 1836 γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας μέχρι τοῦ 1839. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1852 μέχρι τοῦ 1859 διετέλει μέλος τῆς Ἐφορῆς τῶν νοσοκομείων, ὧν ὁ διοργανισμὸς ὀφείλεται εἰς τὴν πείραν καὶ τὴν παιδείαν τοῦ Ἑλλήνου ἱατροῦ. Καὶ εἰς τὴν ἔνωσιν δὲ τῶν Ἡγεμονειῶν, ὑπὸ κοινὸν ἡγεμόνα τὸν Κούζαν, εἰργάσθη μετὰ πολλῆς εὐκρινείας καὶ προθυμίας, ἐκλεχθεὶς καὶ μέλος τῆς τετραμελοῦς ἐν Φωξάνῳ ἐπιτροπῆς, τῆς ἐργασθεῖσης εἰς συναρμολόγησιν τῆς νομοθεσίας τῶν δύο Ἡγεμονειῶν. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς ἐργασίας ταύτης, τῷ 1862, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Κούζα ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ υπέγραψε τὴν πολιτικὴν καὶ διοικητικὴν ἔνωσιν.

Μετὰ δὲ τὴν δολοφονίαν τοῦ πρωθυπουργοῦ

Καταρτζῆ, διορίσθη ὁ Ἀρσάκης προσωρινὸς πρωθυπουργός, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παραιτήθει, ἠρκέσθη εἰς μόνον τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα, παραμείνας ἐν τῇ Βουλῇ μέχρι τοῦ 1864. Τότε δὲ, ἕνεκα πολιτικῶν λόγων, ἀπεχώρησεν ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ βίου εἰς τὸν ἰδιωτικὸν, καὶ διετέλεσε μέχρι τέλους ζῶν ὡς ἀπλούς ἰδιώτης.

Ἦδη δὲ πρὸ πολλοῦ εἶχε νυμφευθῆ σύζυγον πλουσίαν καὶ ἐνάρετον, Ἀναστασίαν ὀνομαζομένην, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ἕνα υἱόν, ἀποθνήσκοντα ἐν Βιέννῃ, ὅπου διέμενε χάριν τῶν σπουδῶν του, καὶ δύο θυγατέρας ἐν κειρῷ ἀποκατασταθεῖσας, τὰς κ.κ. Ἐλένην Κατακουζηνοῦ καὶ Ὀλυμπιάδα Λαχωβάρη, εὐτυχῆσας νὰ θωπεύσῃ καὶ ἐγγόνους.

Καὶ ὅσα μὲν διηγῆθημεν ἀνωτέρω καταδεικνύουσιν ἰδίως τὰς πρὸς τὴν θετὴν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ρωμουλίαν, ὑπηρεσίας του. Ἐν ᾧ δὲ ἔζησεν ὅλην τὴν ζωὴν ἐν ξένη γῇ, καὶ, κατ' ἀλλόκοτον ἰδιοτροπίαν, οὐδέποτε ἐπισκέφθη τὴν Ἑλλάδα, πάντοτε ὁμῶς πρὸς ἐκείνην εἶχε τὸν νοῦν του ἐσφραμμένον, καὶ δὲν ἐντρέπετο νὰ καλῆται Ἕλληνας, ὡς πινες δυστυχῶς τῶν μακρῶν τῆς πατρίδος τῶν ζώντων, ἀλλ' ἐκυχᾶτο ἐπὶ τῷ ἐθνισμῷ του. Καὶ τὸν υἱόν του δὲ τὸν μονογενῆ ἀνέτρεφεν Ἕλληνα, καὶ εἰς Γερμανίαν ἀναχωροῦντι τῷ παρήγγειλε νὰ ἐγγραφῇ εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ Πανεπιστημίου ὡς Ἕλληνας, καὶ νὰ καλῆται Ἕλληνας. Παρὰ τοιοῦτου λοιπὸν ἀκραϊφνῶς φιλοπατρίδος ἀνδρὸς, βεβαίως ἔπρεπε νὰ προσδοκᾷ ἡ Πατρίς καὶ δι' ἔργων τὴν ἐνδειξὴν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης αὐτοῦ. Καὶ ὄντως, τῆς φιλοπατρίας αὐτοῦ τὸ δαῖμα δύναται πᾶς τις νὰ ἴδῃ ἀνυψούμενον ἐν μέσσις Ἀθηναίσι, τὸ φερώνυμον αὐτοῦ Παρθενωγαγεῖον, τὸ Ἀρσάκειον. Τὰ περὶ τοῦ πολυτιμωτάτου τούτου καθιδρύματος ἔχουσιν ἐν συνόψει ὡς ἑξῆς:

Τῷ 1836 λόγιοι ἄνδρες συνέστησαν ἐν Ἀθῆναισι *Φιλεκαπαιδευτικὴν Ἐταιρίαν*, ἧς σκοπὸς ἦτο ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ γυναικείου φύλου,

καὶ ἡ δι' αὐτοῦ διάδοσις τῆς παιδείας. Ἡ Ἐταιρία αὕτη, διὰ συνεισφορῶν καταρτίσασα κεφάλαιόν τι, ἤρξατο κτίζουσα μέγαρον μεγαλοπρεπές. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ χρήματα ἐτελείωσαν, ἐν ᾧ μόλις εἶχον περτωθῆ τὰ θεμέλια, καὶ σχεδὸν πρέσθη ἡ ἀνάγκη τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν. Συνέβη δηλαδὴ περὶ τοῦ ὅτι καὶ εἰς τὸ ἀπό τινας κτιζόμενον *Νέον Θέατρον*, ὅπερ, δι' ἔλλειψιν χρημάτων, μένει ἀτελές, κινουὺν εἰς λύπην τοὺς πρὸ αὐτοῦ διαβαίνοντας, ὅταν μάλισα ἀποβλέπωσιν εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον κολοσσόν, τὸ πελώριον μέγαρον, ὅπερ ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι χρόνου ἐκτίσθη, διότι τὰ χρήματα ἦσαν ἄφθονα καὶ ἔτοιμα. Ἀς εὐχρηθῶμεν νὰ τύχη τουλάχιστον καὶ τὸ ἄμοιρον τοῦτο Θέατρον φιλομούσου τιος προσάτου, ὡς ἔτυχε καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος οἰκοδόμημα τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρίας.

Μαθὼν ὁ Ἀρσάκης τὴν σκενοχωρίαν τῆς Ἐταιρίας, καὶ σκεφθεὶς ὅτι εὐκαιροτάτη ἀφορμὴ παρουσιάζετο, ἵνα καὶ αὐτὸς συνδράμῃ τὴν Πατρίδα, ἔγραψεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐταιρίας, ὅτι αὐτὸς ἀναδέχεται νὰ καταβάλλῃ ὅσα χρήματα ἀπαιτοῦνται πρὸς οἰκοδομήν τοῦ μεγάρου τῆς Ἐταιρίας, ἥτις μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπεδέχθη τὴν γενναίαν προσφορὰν, δι' ἧς ὠκοδομήθη μεγαλοπρεπέστατον μέγαρον, σχεδιασθὲν μὲν ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Α. Καυταντζόγλου, ἐπονομασθὲν δ' εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν «*Ἀρσάκειον*». Ὁ ἐν αὐτῷ ναῦκος ἐνεκαίνισθη ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐναρέτου συζύγου τοῦ εὐεργέτου Ἀρσάκη, ὅστις μετ' ὀλίγον ἐπεμφε καὶ 275,000 δραχμῶν, ὅπως διὰ τῶν τόκων συντηρηθῇ τὸ Ἀρσάκειον καὶ ἐν σχολεῖον ἐν Χοταχόβα, τῇ ἰδιαίτερά γεννητεῖρά του.

Τὸ πρότυπον τοῦτο εἰς τῇ Ἀνατολῇ Παρθενωγαγεῖον ἀπολαμβάνει ὑπολήψεως οὐ τῆς τυχούσης, διὰ τὰς εὐπαιδευτοὺς καὶ κομίας διδασκαλίστας, ἀς ἐξαποστέλλει κατ' ἔτος εἰς ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν, καὶ αὐτὴν ἔτι

τὴν ἑσπερίαν Εὐρώπην· ὡς οὐ μόνον πολλὰ ἀπομεικρυσμέναι Ἑλληνικαὶ Κοινότητες πέμπουσιν εἰς αὐτὸ πρὸς μαθήτευσιν τὰ κοράσια τῶν, ἀλλὰ καὶ πολλαχόθεν ἀποτείνονται καθ' ἡμέραν αἰτήσεις πρὸς ἀποβολὴν διδασκαλισσῶν, ὡς καὶ ὄντως ἀπέσειλε τοιαῦτα εἰς Ἀδριανούπολιν, Κύπρον, Τύρναβον, Ἰωάννινα, Μασσαλίαν, Μαγκεστρίν κκι ἀλλαχόσε, ἀξιολόγους νέας ἐκπαιδευθείσας ἐν αὐτῷ. Ξένοι δ' ἐπίσημοι ἐπισκεπτόμενοι ἐκάστοτε τὸ Ἀρσάκειον, ὁμολογοῦσι τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, μετ' ἐνθουσιασμοῦ σημειοῦντες ἐν τῷ λευκώματι τοῦ Καθιδρύματος τὰς ἀρίστας αὐτῶν ἐντυπώσεις, περὶ τοῦ μόνου ἐν Ἀνατολῇ Παρθεναγωγείου, τοῦ ἀμιλλωμένου πρὸς τὰ ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ ὁμοειδῆ. Ἐκ τῶν ξένων τούτων ἀναφέρομεν ἰδίᾳ τὸν Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῶν Σχολῶν τῆς Γαλλίας Μαρτίνον Δουκζῶ, τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας ἐν Γαλλίᾳ Δουρουῆν, καὶ τὸν διάσημον ἑλληνιστὴν καὶ ἀκαδημικὸν γάλλον Βερθολομαῖον Σαίντ-Γλαίρ, ὅστις ἔγραψε: «Μακκρίζω τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν πολιτισμὸν διὰ τὸ κατὰσημά της, οὐ παρόμοιον δὲν ὑπάρχει εἰς ὅσα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπεσκέφθη».

Διάφοροι δὲ ὁμογενεῖς, μιμούμενοι τοῦ Ἀρσάκη τὴν φιλογένειαν, συνέδραμον τὴν Φιλεκπαιδευτικὴν Ἐταιρίαν, ἣτις, πλὴν τῶν ἐν Ἀθήναις, συνέστητε Παρθεναγωγεῖα ἐν Κερκύρᾳ, Ἐλευσίνι, Πατησίοις, Κηφισίᾳ, Ἀβίᾳ (ἐπαρχία Οἰτύλου), Γαυρίῳ (Ἄνδρου) καὶ Χοταχόδᾳ, τῇ πατρίδι τοῦ Ἀρσάκη, δικονοεῖται δὲ ἤδη νὰ συστήσῃ καὶ ἀλλαχοῦ τοιαῦτα. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς δαπάνας αὐτῆς, κέκτηται ἤδη, κατὰ τὰ ἀπὸ τινος δημοσιευθέντα πρακτικὰ αὐτῆς, περιουσίαν ὑπερβαίνουσαν τὸ ἑκατομμύριον δραχμῶν (1,302,765.43), ἐξ ὧν 764,908.52 εἰς κτήματα.

Τοιαῦτα ἐν συνόψει τὰ κατὰ τὴν Φιλεκπαιδευτικὴν Ἐταιρίαν καὶ τὸ Ἀρσάκειον, τὸ κόσμημα τοῦτο τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἔργων τοῦ αἰοιδίμου Ἰδρυτοῦ, οὗ

τινος τὸ ὄνομα θὰ ὑμνήται, ἐφ' ὅσον καὶ μία Ἑλληνὶς ζῆ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἡμέρα δ' ἐθνικῆς συμφορᾶς θὰ νομίζεται ἡ δεκάτη ἐβδόμη Ἰουλίου 1874, καθ' ἣν ἀπέπτη ἀφ' ἡμῶν εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς ὁ Ἀπόστολος Ἀρσάκης, οὗ τὴν σύντομον μὲν, ἀλλὰ περιεκτικωτάτην, ἔμμε δὲ καὶ διδακτικωτάτην βιογραφίαν δημοσιεύομεν, ὁρειλόμενον φρόνον εὐγνωμοσύνης τελοῦντες πρὸς ἕνα τῶν κορυφαίων τῆς σεμνῆς τῶν Ἐυεργετῶν χορείας.

Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Κατάταξις τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων διὰ τῶν ἀστερισμῶν.

Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι πάντων τῶν ἐθνῶν ἔμειναν ἐκστατικοὶ ἀπέναντι τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς ποικιλίας, ἣν παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀρθοκλμούς ἡμῶν ἡ θέξις τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ· ἀλλ' ὅτι πρὸ πάντων διήγειρε τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰς ἀλληγορίας, καὶ πλουσιότητα εἰς τὰς συγκρίσεις των, εἶναι τὸ ἀπειράριθμον τῶν ἀστέρων. Τὸ ἀριθμῆσαι τοὺς ἀστέρας ἀνεφύλου τινος νυκτὸς εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς νὰ προσπαθῆ τις ν' ἀριθμῆτῃ τὰς ραϊίδας τῶν θαλασσίων ὑδάτων, ἢ τοὺς κόκκους τῆς παρὰ τὴν παρχλίαν ἄμμου· διότι μόνον διὰ τῶν γυμνῶν ὀφθαλμῶν δυνάμεθα νὰ παρχτηρήσωμεν 4—7 χιλιάδας ἀστέρων διαφόρου μεγέθους, κατὰ τὴν διάφορον δύναμιν τῆς ὀράσεως ἡμῶν. Κατάλογός τις τοῦ περιφήμου Ἰππάρχου ἐκ Νικαίας, ἀστρονόμου Ἑλληνοῦ, ἀκμάσαντος τὴν Β'. μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διασωθεὶς μέχρις ἡμῶν, περιλαμβάνει μόνον 1026 ἀστέρας, τοὺς λαμπροτέρους καὶ ἄνευ δυσκολίας παρχτηρούμενους. Καὶ ὅμως ὁ Πλίνιος θεωρεῖ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Ἰππάρχου ὡς τολμηροτάτην καὶ αὐθάδη καὶ δε' ἕνα θεὸν ἀκόμη! Ἀλλὰ

τί ἤθελεν εἶπει ἄρα γε, ἂν ἦτο δυνατὸν ν' ἀνέζη μίαν ριγμὴν, καὶ νὰ παρχτηρήσει τοὺς καρχλόγους τῶν μετχγενεστέρων ἀστρονόμων, καὶ ἰδίως τοὺς σημερινούς οὐρανίους ἀτλαντάς, οἵτινες παρχγράφουσι πλέον τῶν ἑκατοντακισχιλίων ἀστέρων, οἱ πλείστοι τῶν ὀπιῶν ὀρατοὶ εἰσι διὰ τηλεσκοπίου;

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ παρχτηρούμενων ἀστέρων μᾶς φαίνεται τόσον ἐκπληκτικὸς, ἐνῶ παρχματικῶς εἶναι μὴδὲν παρχδαλλόμενος πρὸς τὸ ὅλον τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἀφίνομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν βόσκοντας καὶ βυθίζομένους ἐν ἐκστάσει εἰς τὸ ὀρώμενον ἀστεροπεγγὲς μέρος τοῦ οὐρανοῦ θόλου, χωρὶς νὰ προσπαθῶμεν νὰ τοποθετῶμεν ἀκριβῶς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀστέρων· με' ἄλλας λέξεις, πάσχομεν τὸ αὐτὸ ὡς εἰ προσεπαθῶμεν ν' ἀριθμῆσωμεν χιλιάδας τινὰς κόκκων ἄμμου, ἐραιμμένης τυχαίως ἐπὶ τινος τραπέζης. Ἄς ὑποθέσωμεν τὴν τράπεζαν ταύτην διηρημένην εἰς μικρὰ τετράγωνα, ἀποτελοῦντα ἀναλογίαν μετὰ τοῦ ὅλου· τότε ἤθελεν ἀποθῆ εὐχερῆσάτη ἡ ἐν οἰκίῳ τόπῳ κατάταξις καὶ καρχμέτρησις τῶν κόκκων τούτων, ὅσον πολυἀριθμοὶ καὶ ἂν ἤθελον εἰσθαῖ· διότι, γνωρίζοντες ἄπαξ τὸν ὀλικὸν ἀριθμὸν τῶν τετραγώνων, θὰ ἔχομεν καὶ τὸν τῶν κόκκων.

Καθ' ὁμοίωσιν λοιπὸν τῆς τραπέζης ταύτης, ἣτις χρησιμεῖει ἡμῖν ὡς παρχμοίωσις, διηρέθη παρχὰ τῶν ἀστρονόμων ὁ οὐράνιος θόλος, τούτέστιν ὅσον μέρος αὐτοῦ εἶναι καρχληπτὸν καὶ ὀρατὸν εἰς ἡμᾶς. Αἱ δικιρέσεις αὐταὶ ἐκλήθησαν ἀστερισμοὶ, συνιστάμενοι ἐκ διαφόρων σχημάτων, ἀποτελοῦντων εἰκόνας ἀνθρώπων, ζώων, κλπ. καὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς, πρὸς διάκρισιν, διάφορα ὀνόματα, ὡς Μεγάλη καὶ Μικρὰ Ἀρκτος, Ἀράκων, Κύκνος, Ὑδροχόος, κτλ. Κατὰ τὴν μέθοδον ταύτην τῆς προσεγγίσεως, ἀστρονόμος τις ὑπελόγησεν ὀλόκληρον τὸν ἀριθμὸν τῶν διὰ τηλεσκοπίου εἰς μέτρων ὀρατῶν ἀστέρων εἰς εἰκοσιν ἑκατομμύρια! καὶ ὅμως ὁ ὑπολογισμὸς

οὗτος ἀνάγεται πάντοτε εἰς ἐλάχιστον μέρος τοῦ ἀπείρου, καθ' ὅσον ἐρχαροῦσι τὰ ἀσθενῆ ἡμῶν αἰσθητήρια. Ἄς φαρχαθῶμεν ἤδη εἰς ὀποιὰς καρχπληκτικὰς σωρείας ἑκατομμυρίων πρέπει νὰ παρχλάβομεν τοὺς λοιποὺς ἀστέρας, τοὺς διεσπαρχμένους εἰς μέρη τοῦ οὐρανοῦ ἀπόκεντρα, καὶ μὴ φαρχόμενα ἐκ τοῦ ἡμετέρου μικροῦ πλανήτου, καὶ πέριξ ἡμῶν ἔτι πολὺ ἀνωτέρω, καὶ κάτωθεν ἡμῶν, καὶ πολὺ μακρὰν εἰς τὰς ἀτελευτήτους ἐσχματίας τοῦ σύμπαντος. Οἱ νεώτεροι ἀστρονόμοι ἀνεβίβασαν τὸν ἀριθμὸν τῶν διαφόρων τούτων ὀρατῶν ἡμῖν ἀστερισμῶν εἰς πλείονας τῶν ἑκατόν.

Ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τῆς λάμψεως των, οἱ ἀστρονόμοι διήρεσαν ἐπίτης πάντας τοὺς ἀστέρας εἰς διαφόρους τάξεις, ἄς τινὰς ἐκάλεσαν μεγέθη. Βεδαιῶς δὲν ὑπονοεῖται ἐνταῦθα τὸ φυσικὸν μέγεθος ἐκάστου ἀστέρος, παρχδαλλομένου πρὸς ἄλλον, ἀλλ' ἡ φαρχομένη λάμψις του· διότι εἰς ἀστήρ τοῦ τελευταίου μεγέθους δύναται νὰ ἦναι μεγαλειότερος ἀστέρος πρῶτου μεγέθους, φαίνεται δὲ μικρότερος, ἐξ αἰτίας τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσεως. Τὰ εἰς πρῶτα μεγέθη παρχλαμβάνουσι πάντας τοὺς διὰ γυμνῶν ὀφθαλμῶν φαρχομένους ἀστέρας, καθ' ὅλην δὲ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ οὐρανοῦ θόλου τῶν δύο ἡμισφαιρίων πρῶτου μεγέθους ἀστέρες φαίνονται μόνον δεκαοκτώ· τὸ δεύτερον μέγεθος παρχλαμβάνει ἐξήκοντα ὀκτώ, τὸ δὲ ἔκτον παρχὰ τὰς 3,000, κτλ. Οἱ δὲ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ὀρατοὶ ἀστέρες παρχλαμβάνουσι δεκαμεγέθη, ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου, καὶ εἶναι ἀναρχίμηστοι, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστέρων ἐκάστης κλάσεως αὐξάνει ταρχύτατα· οὕτω, τὸ ἕνατον μέγεθος παρχλαμβάνει πρὸς τὸ παρὸν 140,000 ἀστέρων, κτλ.

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ.

του 1882.

Ὁ κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἡμῶν φαεῖς κομήτης ἀνήκει εἰς τὰ μάλα ἐνδιαφέροντα εἶδη τῆς τάξεως ταύτης, ἀφ' ὧσα γνωρίζομεν. Μεταξὺ ἐκτοντάδων τοιούτων δραχθέντων κατὰ καιροῦς, μόνον δέκα υπῆρξαν δρατοὶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ. Κατὰ τὰ εἰς Ἰσπανίας, Πορτογαλλίας καὶ Ἰνδιῶν ἀναφερόμενα, ὁ ἐν λόγῳ κομήτης ἐφαίνετο ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, ἀπέχων μόλις μοίρας τινὰς τοῦ ἡλίου. Τέσσαρες μόνον γνωστοὶ κομήται ἐπλησίασαν, ὡς αὐτὸν, τόσον πολὺ τὸν ἡλιον, οὗτοι δ' ἦσαν οἱ τῶν ἐτῶν 1668, 1680, 1843 καὶ 1880. Τινὲς τῶν ἐπισήμων ἀστρονόμων συνταυτίζουσι τὸν ἤδη ἐπισκεφθέντα τὸν ἡμέτερον ὀρίζοντα μετὰ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ τοῦ 1668, ἕτεροι δὲ μετ' ἐκείνου τοῦ 1843. Φαίνεται ὅτι ὄρθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ Εὐέλπιδι Ἀκρὰ κατὰ τὴν 17 παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἀλλ' ἦν πιθανῶς δρατὸς ὡς σημεῖον φωτεινόν, πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ἐν τῷ νοτίῳ ἡμισφαιρίῳ. Πιστεύεται ὅτι θὰ διαμείνη δρατὸς ἐπὶ μακρότερον χρόνον τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ, τῶν ἐτῶν 1843 καὶ 1880, ἐτι δ' ἀναγγέλεται ὑπὸ τινων ὡς πιθανὴ ἢ ἐντὸς τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου διάβασις του. Οἱ ἐν Βιέννῃ παρατηρηταὶ ἀποφαίνονται ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ λαμπρότερος τῶν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἀναφανέντων. Ἐκ τοῦ ἐν Δουνέχτη ἀστεροσκοπίου τοῦ Λόρδου Κρόφορντ περιεγράφη ὡς δρατὸς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ καθ' ἑκάστην πρῶταν πρὸς Α. ΝΑ. ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 5 καὶ ἡμισίας, φαινόμενος κατὰ τὴν λαμπρότητα ὡς πρῶτου μεγέθους ἀστήρ. Ἡ κόμη δ' αὐτοῦ ὠρατο εὐκρινῶς ἐν τῇ πόλει Ἑλμσεῦ.

Ἀξιωματικὸς τοῦ ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, ὑπηρετῶν ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις τῆς Χερσονησιακῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ἑταιρίας, παρατηρήσας αὐτὸν κατὰ τὴν 5. 05' τῆς πρώτης,

διαπλέων τὴν Μεσόγειον, λέγει: «Ὁ πυρὴν ἦν ἀνοικτοῦ κιτρίνου χρώματος, καὶ παρεμφερῆς τῇ λαμπρότητι πρὸς τὸν Σείριον ἀστῆρα. Ἡ μὲν μεσημβρινὴ πλευρὰ τῆς κόμης αὐτοῦ καθαρῶς διεκρίνετο, μετ' ἑλαφρᾶς τινοσ καμπῆς πρὸς τὰ ἄνω ἢ δ' ἀντίθετος ἢ βορείᾳ ἦν εὐθεία, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοσοῦτον ἐναργῶς καθοριζομένη. Ἐφωτίζετο ὑπὸ ὀμιχλώδους φωτεινῆς ἀνταγχείας, τὸ δὲ σύνολον τῆς κόμης ἔβαινε ἀμαυρούμενον βαθμηδόν, καθ' ὅσον ἐπροχώρει πρὸς τὸ πέρασ αὐτῆς».

Ἀρχιεπίσκοπος. — Παρ' Ἀρμενίοις, ἡ πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἐβδομάς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, καθ' ἣν νηστεύουσιν οὗτοι, καλεῖται ἀρχιεπίσκοπος, τουτέστι προηγουμένη (νηστεία δηλονότι). Τὴν νηστείαν ταύτην νηστεύουσιν, ὡς μὲν τινες λέγουσι, διὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ, ὡς δ' ἕτεροι, πρὸς μίμνησιν τῆς τῶν Νινευιτῶν, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὅχι δὲ, ὡς τινες τῶν ἡμετέρων ἰσχυρίζονται, εἰς μνήμην σκύλου τινὸς ἀρχιεπίσκοπου καλουμένου, τὸν ὁποῖον εἶχε καὶ ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν Σέργιός τις, μαρτυρήσας ἐν Ἀρμενίοις, ὅστις συνείθιζεν, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, ὁσάκις ὑπήγαιεν εἰς πόλιν τινὰ, ν' ἀποστέλλῃ πρὸ αὐτοῦ τὸν πασίγνωστον κύνα, ὅπως διὰ τούτου, εἰδοποιοῦμενοι οἱ κάτοικοι ὅτι ἔρχεται κατόπιν ὁ ἅγιος, ἐξέρχωνται εἰς ὑπάντησίν του· φηγοθέντος δὲ ἡμέραν τινα τοῦ κυνὸς ὑπὸ λύκου, τόσον ὁ ἅγιος ἐλυπήθη, ὥστε διέταξε τὴν νηστείαν ταύτην. Ἄλλ' ἔχεται ἰχυεὺς καὶ πιθανότητος ὅτι ἔθνος εἰς Χριστὸν πιστεύον περιῆλθεν εἰς τόσην ἀνοιαν καὶ ἀβελητηρίαν, ὥστε

νὰ καθιερεῖ νηστείαν χάριν ἐνὸς σκύλου! Οἱ τοιοῦτοι ἀηδεῖς λῆροι ἦτο καλλίτερον ἕαν ἔλειπον, διότι ἀντὶ ὠφελείας, διαχωρίζουσι μόνον ἔτι μάλλον τὰ ἔθνη, καὶ ἐχθρεύουσιν αὐτὰ ἀδιαλλάκτως πρὸς ἄλληλα.

Τὸ Κινεζικὸν πλοῖον. — Ὁ δόλος, πολλάκις νικά τὴν δύναμιν. Μεταξὺ τῶν πρώτων κυριαρχῶν τῶν Ἰνδῶν καὶ Σινδῶν, ἰσχυρότερος ἦτο ὁ ἡγεμὼν τοῦ Σουράν. Ὅλοι οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐπροσκύνοῦσι αὐτὸν, ἐκτὸς τοῦ τῆς Κίνας ἢ ἐξείρεσις αὐτῆ, δυσχεροῦσα πολὺ τὸν μονάρχην, ἡνάγκασεν αὐτὸν νὰ συλλέξῃ ἀπειράριθμον στρατὸν, διὰ ν' ἀπέλθῃ εἰς κατάκτησιν τούτου τοῦ τόπου, αὐτὸς, ὁ ὁποῖος πανταχοῦ εἰσήλθε νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, ἐθανάτωσε δ' ἰδιωχείως πολλοὺς σουλτάνους, καὶ ἐνουμφεύθη τὰς θυγατέρας των. Ὅταν ἠκούσθη εἰς Κίναν ὅτι ὁ ἡγεμὼν τοῦ Σουράν ἐξεστράτευσε κατ' αὐτῆς, καὶ προσέβλεπεν ἤδη τὸν τόπον τοῦ Ταμσάκ, ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας κατελήρηθη ὑπὸ μεγάλης ταραχῆς, καὶ συγκαλέσας εἰς ἕκτακτον συμβούλιον ὄλους τοὺς Μανδαρίνους καὶ ἀξιωματικούς του, ταῖς ἐξήγησε συμβουλάς περὶ τοῦ πρακτέου. Τότε εἰς σοφὸς Μανδαρίνος προσῆλθε ἔμπροσθέν του, «Κύριε τοῦ παντός, τῷ λέγει, ὁ δοῦλος σου γνωρίζει τὸ μέσον τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, καὶ ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ τὸ ἐκτελέσῃ» Ἐπινεύσαντος δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ Μανδαρίνος διατάσσει πάραυτα νὰ ἐφοπλίσῃσι μέγα πλοῖα, νὰ φορτώσῃσιν ἐπ' αὐτοῦ ποσότητα βελονῶν λεπτῶν, ἀλλ' ἔσκαρικασμένων, καὶ νὰ φυτεύσωσιν ἐν αὐτῷ πυκνόφυλλα δένδρα καχαμάκης καὶ βιράδας. Συγκροτήσας δὲ τὸ πλήρωμα ἐκ γερόντων φαλακρῶν καὶ ἄνευ ὀδόντων, διηυθύνθη πρὸς τὴν Ταμσάκ, ὅπου προσωμίση μετὰ τινα χρόνον.

Ὅταν ὁ ἡγεμὼν τοῦ Σουράν ἔμαθεν ὅτι πλοῖον ἐφθασεν ἀπὸ τὴν Κίναν, ἐπεμφεν ἀγγελιαφόρους διὰ νὰ μάθωσιν ἀπὸ τὸ πλή-

ρωμα πόσον ἀπέειχεν ὁ τόπος των. Οἱ ἀγγελιαφόροι ἤλθον πρὸς τοὺς Κινέζους ἐρωτῶντες τὰ προστεταγμένα, οὗτοι δὲ ἀπεκρίθησαν: «Ὅταν ἀνεπετάσαμεν τὰ ἰστίαι, ἤμεθα εἰ νέοι, καὶ δυσφοροῦντες ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, διότι ἐστερούμεθα τὴν πρασινάδα τῶν δασῶν μας, ἐφυτεύσαμεν τὸν σπὲρον αὐτῶν τῶν δένδρων. Σήμερον εἴμεθα γέροντες καὶ παρρημακότες, ἀπωλέσαμεν τὴν κόμην καὶ τοὺς ὀδόντας μας, καὶ αὐτοὶ οἱ σπόροι ἐγένοναν δένδρα, καρποφορήσαντα πολὺ πρὸ τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τούτους τοὺς τόπους.» Ἐπειτα δεῖξαντες τινὰς τῶν ἐσκαρικασμένων βελονῶν, προσέθησαν: «Βλέπετε αὐτὰς τὰς σιδηρᾶς ράβδους; ὅτε ἀπεπλεύσαμεν ἀπὸ τὸν λιμῆνα τῆς Κίνας ἦσαν χονδρὰ ὡς βραχίονες, καὶ τῶρα ἢ σκωρία τὰς ἐρθεῖσι σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου. Δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, τὰ ὅποια παρήλθον ἀπὸ τῆς θαλασσοπλοῖας μας, ἀλλὰ δύνασθε νὰ ὑπολογίσγητε αὐτὰ κατὰ τὰς περιστάσεις, τὰς ὁποῖας ἐξεθέσαμεν εἰς ὑμᾶς.» Οἱ ἀγγελιαφόροι ἀνέπεραν εἰς τὸν ἡγεμόνα τοῦ Σουράν ὅτι ἤκουταν οὗτος δὲ, πιστεύσας τοὺς λόγους τῶν Κινέζων, καὶ ὑπολογίσας ὅτι ὁ τόπος των ἀπέχει διάστημα ἀπέραντον, ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, καὶ, τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπικράτειάν του.

Ἀποθνήγματα φιλοσόφων. — Κατὰ τὸν Βίκτωρα Οὐγγὺ, ὁ λαὸς ἔστι κάτοπτρον, εἰς ὁσάκις ἐσοπτρίζονται οἱ βασιλεῖς σπανίως φαίνονται ὠρατοί.

Ὁ Πασχάλης ἔδωκε τὸν καταλληλότερον ὄρισμόν τοῦ σύμπαντος, ἢ τῆς φύσεως ἐν γένει, λέγων ὅτι αὐτῆ σφαιρὰ ἔστιν ἀπειρος, ἢ τὸ μὲν κέντρον πανταχοῦ, οὐδαμοῦ δὲ ἢ περιφέρειαν.

Ἡ τάξις ἐν τῇ οἰκίᾳ, λέγει ἡ Κ. Νέκκερ, πρέπει νὰ ἦναι ὡς τῶν θεάτρων αἰ μηχαναί, τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα παράγει μεγάλην

εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ τῶν ὁποίων τὰ σχοινία πρέπει νὰ ᾧτι κεκαλυμμένα.

Ὁ τύπος, κατὰ τινε μεταγενέστερον Γέλ-λον, ἄνανσοι καθημερινῶς τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὁ ἔρωι, ἔλεγεν ὁ Διογένης, εἶναι τῶν ἀέργων ἐνασχόλησις. Μεταγενέστερος δὲ τις προσέθετο: «Αἱ ρυτίδες εἰσὶν ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος.» Ὁ δὲ Ρίχτερ ἀπεράνθη: «Ὁ ἔρωι εἶναι ὁ μόνος θεὸς τοῦ Ὀλύμπου, ὅστις θαυματοουργεῖ ἀκόμη.»

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐγγίξη εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, λέγει ὁ τῶν Ἀθλῶν Συγγραφεὺς, ἀποθνήσκω, σημαίνει ἀναχωρῶ· ὅταν ἕμωι εὐρίσκηται εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀναχωρῶ σημαίνει ἀποθνήσκω.

Κατὰ πόσον ἦν ὁ Ἀδὰμ εὐτυχέστερος τῶν λοιπῶν συζύγων;—Καθόσον δὲν εἶχε πινθεράν.

Περὶ γυναικῶν. —Ὁ Γολδόνης διατείνεται ὅτι αἱ μηχανουργαὶ τῆς γυναικὸς ἀξιάνοοσι μετὰ τῆς ἡλικίας τῆς.

—Τὸ γυναικεῖον πνεῦμα εἶναι γλυκύτερον τοῦ μέλιτος, ἀλλὰ καὶ τὸ κέντρισμα τῆς γυναικὸς εἶναι ἀκόμη σκληρότερον τοῦ τῆς μελίσεως.

—Ἡ ζῶη τῶν γυναικῶν σύγκριται ἐκ τεσσάρων ἡλικιῶν, αἵτινες παρίστανται διὰ τῶν ἐξῆς: Κοῦκλα, καθρέπτης, τέχνη τοῦ κεντᾶν καὶ βιβλίον.

Πτωχός τις Ἰνδός, ἐλευθερωθεὶς τῶν μεριμνῶν τοῦ κόσμου τούτου, ὡς καὶ τῆς διεστραμμένης συζύγου του, παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ παραδείσου τοῦ Βράχμα.—«Ἐδοκίμασας τὰς βασάνους τοῦ Καθαρτηρίου, τὸν ἠρώτησεν ὁ θεός. —Ὅχι, ἀλλ' ἤμην νυμφευμένος. — Τότε εἰσελθε, διότι εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό.» Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐφθασε καὶ ἄλλοις τις νεκρὸς, ὅστις παρεκάλεσε τὸν Βράχμα νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ διαβῇ ὡσαύτως. — «Σιγά, σιγά! ἦσο εἰς τὸ Καθαρτήριο;—Ὅχι·

ἀλλὰ τί ἐκ τούτου; μήπως δὲν ἀφήκεις τώρα νὰ διαβῇ ἐν ἄλλον, ὅστις δὲν εἶχεν ὑπάγει μὴτ' ἐκεῖνος εἰς τὸ Καθαρτήριο;—Ναί, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε νυμφευθῆ.— Εἶχε νυμφευθῆ! ἀλλ' ἐγὼ ἐνυμφεύθην δις. — Ὁρα καλή! ὄρα καλή! ἐπανάλαβεν ὁ Βράχμας· ὁ παράδεισος δὲν ἔγεινε διὰ τοῦ παραφρονα.»

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1440 ἐφεύρεσιν τῆς Τυπογραφίας ὑπὸ τοῦ Γουττεμβέργου, τὸ πρῶτον ἐκτυπωθὲν Ἑλληνικὸν βιβλίον ὑπεῖρεξεν ἡ Γραμματικὴ τοῦ Ἀκσάρεως κατὰ τὰ 1476, τὰ Ἐρωτήματα Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ τῷ 1484, τὸ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Γεωργίου τοῦ Κρητῆ ἐκδοθὲν Ψαλτήριον 1486, οἱ Αἰσώπιοι Μῦθοι 1490, καὶ τὸ Λεξικὸν Ἰωάννου Χρυσολωρᾶ τῷ 1491.

Προτιμήσεις. —Τινὲς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἔχουσι προτιμήσεις, ἀναξαρτήτους τῆς θελήσεώς των πολλαίαι, διὰ τινεσ ἡμέρας τοῦ ἔτους, ὡς ἐπὶ παραδείγματος ὁ Μέγας Ναπολέων ἠγάπα ἐξέχως καὶ εἶχεν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τὴν εἰκοστὴν Μαρτίου.

Κάρολος ὁ Ε' ἠγάπα τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ματθαίου, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχεν ἀναγορευθῆ αὐτοκράτωρ· κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε σεφθῆ, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε συλλαβεῖ τὸν Φραγκίσκον Α'. Ὁ Κάρολος ἐγεννήθη τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ματθαίου (24 Φεβρουαρίου 1500), τὴν δὲ 24 Φεβρουαρίου 1527 ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Φερδινάνδος εἶχεν ἀναγορευθῆ βασιλεὺς τῆς Βοημίας τὴν 24 Φεβρουαρίου 1556 ἐγκατέλιπε τὸν θρόνον.

Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου ἦν διὰ τὸν Φραγκίσκον Α' ὅ,τι ἡ 24 Φεβρουαρίου διὰ τὸν Κάρολον Ε'. Οὗτος ἐγεννήθη τὴν 1ην Ἰανουαρίου, τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἀπέθανεν ὁ πατήρ του, καὶ διεδέχθη οὗτος τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, τὴν 1ην Ἰανουαρίου ὑπάνδρευ-

σε τὴν θυγατέρα του, τὴν 1ην Ἰανουαρίου εἰσῆλθεν ὁ Κάρολος Ε' εἰς Παρισίους.

Ὁ Σιξτος Ε' ἐγεννήθη Τετάρτην, Τετάρτην ἐγκατεστάθη εἰς τὸ τάγμα τῶν Σχοινοζώστων, ἐχειροτονήθη Καρδιάλιος Τετάρτην, καὶ ἐξελέχθη Πάπας Τετάρτην.

Λουδοβίκος ὁ ΙΓ', ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του, (τὴν Πέμπτην τῆς 24 Μαρτίου 1643), προσεκάλεσε τοὺς ἰατροὺς αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἠρώτησεν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ζήσῃ μέχρι τῆς ἐπιούσης, εἰπὼν ὅτι ἡ Παρασκευὴ ὑπεῖρεξεν πάντοτε δι' αὐτὸν ἡμέραν εὐτυχίας. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἶχε νικήσει εἰς τινεσ μάχας, καὶ ὅ,τι τὴν Παρασκευὴν ἐπεχειρίσθη, ἐπέτυχεν διὰ τοῦτο ἠθελε πάντοτε ν' ἀποθάνῃ κατὰ Παρασκευὴν.

Μνημονίον. —Τὸ χάρισμα τοῦ μνημονικοῦ δὲν ἐδόθη μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον εἰς πάντας, καθὼς τὰ πλείστα τῶν δώρων τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐν βραχυῷ τινι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον μετριότητα. Ἐν τούτοις, εἰς τὴν ἱστορίαν ἀπαντῶμεν ἐξαιετικα παραδείγματα μεγαλομνημόνων, ἐξ ὧν ἀναφερομέν τινεσ ἑνταῦθα:

Μητροδωρος ὁ φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ κουνικοῦ Διογένου, διειπνεῖτο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσας ὀμιλίαις εἶχεν ἀκούσει ἐντὸς τῆς ἡμέρας. —Κυρος, ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, ἐνεθυμεῖτο τὰ ὀνόματα τριάκοντα χιλιάδων ἐκ τῶν στρατιωτῶν του. —Ὁ μέγας βασιλεὺς τοῦ Πόντου Μιθριδάτης, ὁ βασιλεὺς τῆς διαφόρων ἐθνῶν, ἐπὶ εἰκοσι δύο ἔτη, ἐλάλει εἰς ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του τὴν ἰδίαν του γλῶσσαν, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῆ διερμηνέα. —Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ὑπήγορευε συγχρόνως δέκα ἐπιστολάς εἰς τοὺς γραμματεῖς του, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν σειρὰν οὐδεμιᾶς. —Ὁ Σενέκας ἐνεθυμεῖτο ἕως δύο χιλιάδας λέξεις κατὰ σειρὰν, ἃς ἐπανελάμβανε, καθ' ἣν τάξιν τὰς εἶχεν ἀκούσει· ἠδύνατο δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ διακοσίους στίχους, ἅπαξ ἀκούσας αὐτοὺς ἀναγινωσκομέ-

νοὺς. —Ὁ Σιμπλικίος εἶχεν τόσον μνημονικὸν, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀπαγγεῖλῃ ἐκ στήθος ὅλην τὴν Αἰνιάδα. —Ὁ Καρμίδας ἐνεθυμεῖτο ὁλόκληρον βιβλίον, τὰ ὁποῖα ἀνεγίνωσκεν εἰς διαφόρους βιβλιοθήκας, καὶ ἠδύνατο ἐπομένως νὰ τὰ εἴπῃ ἐκ στήθους κατὰ σειρὰν, κτλ. κτλ.

Ἐν τῷ προῦπολογισμῷ τῆς Γερμανίας ὑπάρχει κονδύλιον ἐκ 34,000 μάρκων, ἀτινα ὠρίσθησαν δι' ἀγορὰν καὶ ἐξάσκησιν ταχυδρομῶν περιστερῶν, λίαν χρησίμων οὐσῶν κατὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ἐν πολέμῳ.

Τὸ Κόγκο, ὅπερ κατέλαβε πρὸ τινος ἡ Γαλλία, διὰ μέτου τοῦ περιηγητοῦ Βράτζα, εἶναι μία τῶν μᾶλλον προσοδοφόρων ἐπαρχιῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ χαλκός, ὁ σίδηρος καὶ ὁ μόλυβδος εὐρίσκονται πανταχοῦ, ἐν πλήρει ἀφθονίᾳ· εὕρηται δὲ καὶ χρυσός.

Αὐτοκρατορικὸν διατάγματι, ὁ τηλεγράφος εἰσῆχθη εἰς τὸ Οὐράνιον κράτος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Κινεζικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει ἀλφάβητον, ἡ ὑπηρεσία θὰ διενεργῆται διὰ τῆς γαλλικῆς ἢ τῆς ἀγγλικῆς.

Εἰς τῶν μάλα ἰδιοτρόπων τῆς πόλεως μας μεταβάς ἐσχάτως κατὰ τὴν πρώτην παρὰ τῷ ἀρτοποιῷ αὐτοῦ, λέγει, ἄνευ ἐτέρου προοιμίου:

— Ἐχεις σήμερον δούρα;

— Ὅχι, Κύριε, ἀπαντᾶ ἐξεσηκώσας ὁ ἀρτοποιός, δὲν ἔχω διάρροιαν.

— Καὶ αὐτὰ ἐδῶ, ἐπαναλαμβάνει ὁ πρῶ-

τος δεικνύων σωρείαν ἔρτων, ἀπὸ πόσον ἔχει τὸ καθένα ;

— Ἄπο δύο γρόσια.

— Δι' αὐτὰ λοιπὸν καὶ ἐγὼ σ' ἐρωτῶ, καὶ σὺ μοι λέγεις ὅτι δὲν ἔχεις.

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἀλλ' ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι μὲ ἤρωτᾶτε ἂν εἶχον εὐκοσμιότητα.

Γασκῶνος, αὐθάδης εἰς ἄκρον, ὡς ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του, ἔλαγεν ἐν τινι συναναστροφῇ, ὅτι ἔδιδεν εὐχαρίστως ἑκατὸν φράγκα δι' ἑκάστην παρθένον, τὴν ὁποῖαν ἤθελον δεῖξει πρὸς αὐτὸν, μεταξὺ τῶν αὐτόθι προσκεκλημένων γυναικῶν. Κυρία τις, θέλουσα νὰ στιγματίσῃ τὴν ἀνανδρίαν καὶ τὸ φύσει θρασύδειλον τοῦ τολμητιοῦ, ἀπήντησεν ὅτι ἠδύνατο προθύμως νὰ τῷ δεῖξῃ μίαν, ἄνευ ἀμοιβῆς. «Καὶ ποία εἶναι αὕτη; εἶμαι περίεργος νὰ τὴν γνωρίσω! ἀνέκραξεν ὁ αὐθάδης Γασκῶνος.— Λοιπὸν, παρατηρήσατε τὴν σπάθην σας!» ἐπανέλαθεν ἡ Κυρία.

Καθ' ἣν ἐποχὴν κατηρτίσθη ἡ ἐθνοφυλακὴ ἐν Παρισίοις, νέος σπουδαστὴς, προσκληθεὶς εἰς περιπολίαν, καὶ θέλων νὰ ἔχῃ ἔτοιμον τὸ πυροβόλον του, ἔθεσεν εἰς αὐτὸ, ἀντὶ μιᾶς, τρεῖς γομώσεις· ἐνῶ δὲ προστήρμοζε τὸ ἐμπύρευμα, τὸ ὄπλον, ἐκπυροκροτῆσαν μετὰ πατάγου, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρειμανίου πολεμιστοῦ, καὶ ἀνέτρεψεν αὐτὸν ἐκτάδην. Ὅταν ἤλθον πρὸς βεήθειάν του, καὶ ἐκυψέ τις διὰ νὰ λάβῃ τὸ κενωθὲν ὄπλον: «Μὴ τὸ ἐγγίσητε, δι' ἀγάπην Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ ἦρωας μόνον τὸ ἐν γέμισμα ἐκενώθη, ἐνῶ ἐγὼ ἔθεσα ἐντὸς τοῦ σωλῆνος τρία φυσέκια!»

Εἰς συναναστροφὴν τινα παρὰ τῇ Δουκίσσῃ Δουμαίν, ἑκαστος ὑπεχρεώθη νὰ κάμῃ τὴν ἰδίαν του εἰκόνα, μετ' εἰλικρινείας. Ἡ Κυρία Δελωναίῦ ἀπηλλάγη τῆς ὑποχρέωσως ταύτης μετ' εὐφύτας, εἰποῦσα βραχεία τινα περὶ τοῦ ἀτόμου της. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαλεζιώ παρετήρησε μετὰ τινος κακεντρέ-

χείας ὅτι παρέτρεξεν ἐν σιωπῇ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς καρδίας:—α' Α! Κύριε, ἀνέκραξε μετ' ἀφελείας ἡ εὐφυὴς Κυρία, ἐξωγράφισα μόνον τὴν προτομὴν μου.

Ἐρημίζετο ἡ Κυρία Κορνούελλη, σύγχρονος τῆς Κυρίας Σεβινιῆ, διὰ τὰ εὐφυῆ σκώμματα καὶ τοὺς ἀστεϊσμούς της. Ἡμέραν τινα, καθ' ἣν ἤλθε πρὸς ἐπίσκεψίν της Κυρία ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν, ἀφοῦ διέτριψε μίαν περίπου ὥραν μετ' αὐτῆς, τῇ εἶπεν ἐπὶ τέλους: «Κυρία μου, ἠθέληταν νὰ μὲ ἀπατήσωσιν, ὡς φαίνεται, ἐπιθεσθιοῦντές μοι καὶ καλὰ ὅτι ἐχάσατε τὴν κεφαλὴν σας!— Ἰδῆτε! ἀπήντησεν ἀμέσως ἡ Κυρία Κορνούελλη, πῶς παραμορφώνει ὁ κόσμος τὰ νέα! Καὶ εἰς ἐμὲ εἶπον, ἐξ ἐναντίας, ὅτι ἤυρατε τὴν ἰδικὴν σας!»

Ἡρώτων ἐξαετὲς κοράσιον, ποῖον τῶν δύο ἡγάπα περισσότερο, τὸ γατάκι ἢ τὴν κοῦκλάν της. Ἐπειδὴ δ' ἐδυκολεύετο ν' ἀπαντήσῃ, καὶ παρεκινεῖτο εἰς τοῦτο ἐπιμόνως, κύψαν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἐρωτήσαντος: «Ἀγαπῶ καλλίτερα, εἶπε, τὸ γατάκι μου, πλὴν μὴ εἰπῆτε τίποτε εἰς τὴν κοῦκλάν μου!»

Λύσις ΚΒ'. αἰνίγματος.

Σκῦρος—Κῦρος—Σύρος.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΓ'.

Ἐπὶ κεφαλῆς προβαίνου εἴκοσι τριῶν ἑταίριον, τοῦ πολιτισμοῦ σημαῖαν καὶ προῦθου ἀεὶ φέρων.

Καὶ πολλὰ δὲ ἐτι 10ην, ἀ αἱ γνώσεις δὲν φωτίζουσι, Ἡναγκάσθησαν ἐπίσης ἀρχηγὸν νὰ μὲ γνωρίζουσι.

Ἄμα γεννηθῆς ἐκ μήτρας, ἐμὲ πρῶτον ὀνομάζεις· Καὶ ἐμὲ ἐκφέρεις πάντα, ὅτ' ἐκάστοτε θαυμάζεις.

Ἄν τοῦ κόσμου μ' ἐφορίσης, ἐκτός ἀπαισίων ἄλλων, Γνωστοῦ ὄρου ἐν Ἑρῶπῃ ὄλην φύσιν μεταβάλλων.

Εἰς τετράπουν μεταστρέφω, Καὶ νυκτικῶν ἐν μέσῳ τῶν ἐρημιῶν ἐκτρέφω.